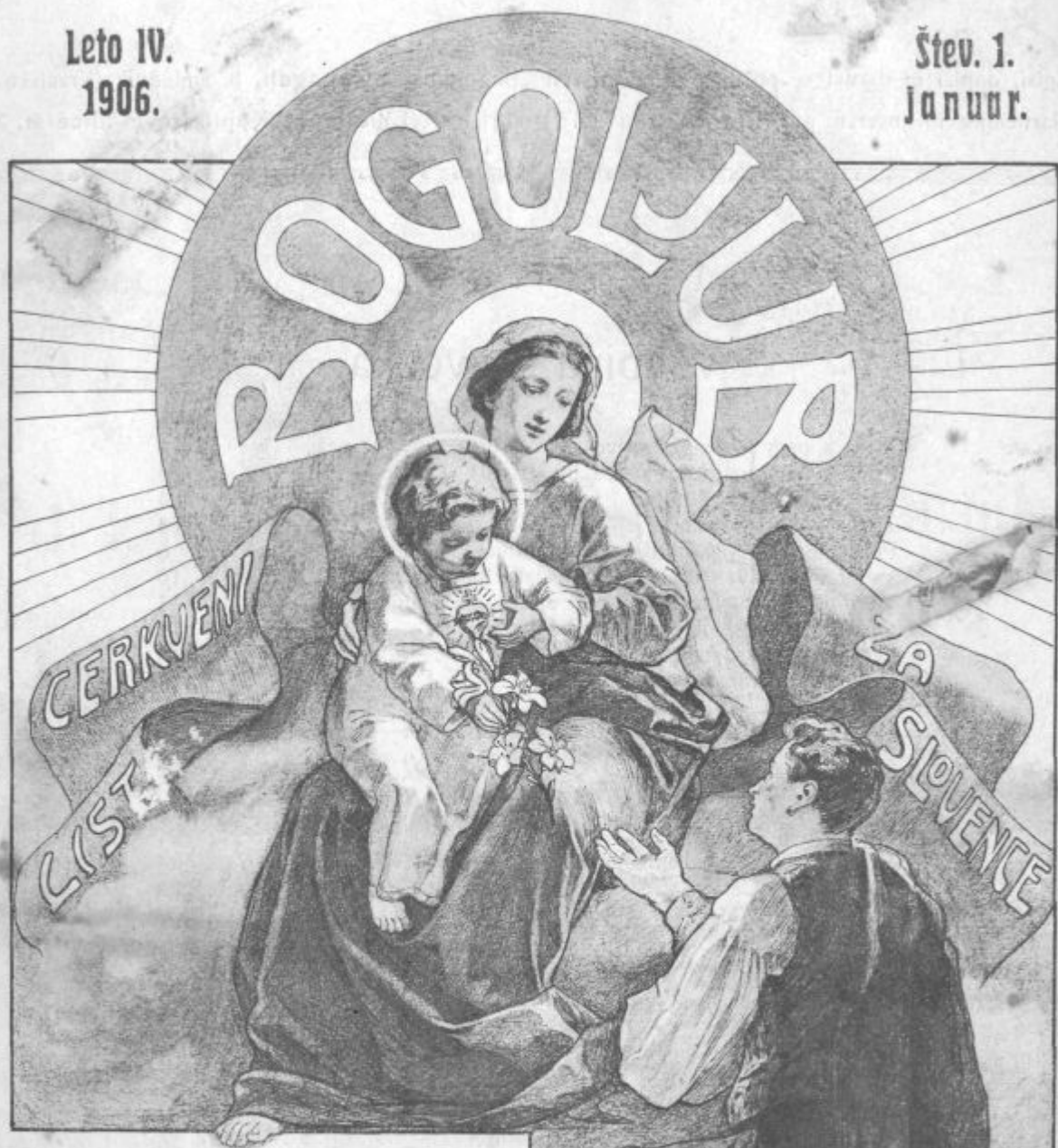

Leto IV.
1906.

Štev. 1.
Januar.

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.

V Ljubljani, 14. januarja 1906.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

J. Kozelj

36993. VII D.f

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko.)
Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“**, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Vsebina I. zvezka:

	Stran
Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!	1
Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji! (Pesem.)	3
Čudež v Bolzeni l. 1263	4
Tužna zima. (Pesem.)	5
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	6
Vsem Marijinim družbam ljubljanske škofije	10
Marijine družbe na katoliškem shodu na Dunaju	11
Marijine družbe nekdanj in sedaj	12
Lep novoletni dar	13
Fantje, le korajžo!	14
Voščilo	17
Umrli v cvetu let	17
Zakaj ima Jezus tako malo prijateljev?	18
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	18
Res je — (Pesem.)	20
Slovenci in misijoni	21
Volitve na Francoskem. Velika važnost volitev	24
Razgled po Cerkvi	24
Zahvale	32
Darovi	32
Drobtine	32

Prihodnja številka izide pred Svečnico.

Za naročnike „Bogoljuba“ se bere vsak teden ena sv. maša.

BOGOLJUB

Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!

No, kako vam pa dopade ta korenjak, ki ga vidite na vnanji strani našega lista? Korenjak, pravim; prava gorenjska korenina, — pa vendar se ne sramuje ponižno poklekniti pred Marijo in njeno božje Dete! Kaj dela in kaj prav za prav hoče? Svoje koleno je ponižno uklonil pred božjim veličanstvom, skritim v podobi malega otročiča, levico drži na prsih, v znamenje svoje vdanosti, desnico pa stega proti Jezusu in Mariji. Kaj hoče ž njo? Ali nekaj izroča ali prejema? Zdi se mi, da oboje. Izroča sam sebe, svoje srcé in svojo dušo, pa tudi svoje telo, svojo moč in mladost, vse svoje življenje, — prejema pa iz rok Jezuščkovih zaenkrat lilijo, podobo nedolžnosti, podobo brezmadežnega, bogoljubnega življenja, — da jo bo zamenjal enkrat s palmo in krono, katero bo prejel iz rok istega Jezusa on kakor vsi, ki njega ljubijo.

In kaj nam hoče povedati, kaj izraziti ves ta prizor, ki ga vidite naslikanega na naslovni strani? Zdi se mi, da ste že sami uganili. Kaj neki drugega, kakor besede, ki stojé na čelu tem vrsticam: „Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!“

Mladenič, ki ga gledamo pred seboj, nam lahko najprej predstavlja Marijinega družabnika, Marijinega sina, ki zapisuje in posvečuje svoje mlado, cvetoče življenje v službo nebeški Materi. On je zastopnik blizu 50.000 glav broječe čete Marijinih otrok po Sloven-

skem, ki je vstopila pod zastavo Marijino in hoče njej ne šele potem na stara leta, ko se je v svetu preživela, ampak že zdaj v cvetu svojih let služiti, njej svoje mlade, zdrave ude posvetiti, njej čast in veselje delati. — To pomeni, da bodo „Bogoljub“ pred vsem radi prebirali Marijni otroci; on pa bo skrbel za to, da njim potrebnega in koristnega berila prinaša.

Mladenič, ali če hočete tudi mož, ponižno klečeč pred Jezusom in Marijo, pa meni predstavlja tudi bogoljubnega človeka sploh. To je živ bogoljub. V narodni, slovenski obleki (katera se je žalibog že skoro popolnoma opustila in nam je le še v častitem spominu) ga vidimo. Torej slovenski bogoljub ali bogoljuben Slovenec. Da, vse Slovence brez razločka starosti in stanú želi „Bogoljub“ vnemati za krščansko, bogoljubno življenje.

Toda, kakó pa to, — bodo vprašale naše pobožne in bogoljubne slovenske dekleta in žene, — kakó to, da je tu zastopan samó moški spol, da poleg mladeniča ne kleči pred Marijo tudi mladenka? — To pa zato, ljube bogoljubke, ker je ženski spol v moškem že obsežen. Saj vam je znano, da je žena vzeta iz moževega rebra. Če mladenič, če mož kleči pred Marijo in Jezusu daruje svoje srcé, se razume, da dekle, da žena tudi. Ženske gotovo ne kodo izostale in zaostale tam, kjer se moški Bogu približujejo. To se samoobsebi

razume. Ženske se od moških glede pobožnosti ne bodo dale prekositi. Če se bodo torej le moški dali pridobiti in vneti za Boga in za Marijo, potem — je pridobljeno vse. In to bi rad „Bogoljub“ dosegel.

„Sin človekov je prišel iskat, kar je bilo izgubljenega.“ Ne zaradi pravičnih, ampak zaradi grešnikov je prišel na zemljo, tako je sam poudarjal, dasi so bili „pravični“ njegovi prvi prijatelji. — Podobno tudi „Bogoljub“. Dasi mu bodo pravi in goreči bogoljubi njegovi prvi prijatelji, želi tudi on iskati tega, „kar je izgubljenega“, vnemati to, kar je mrzlega in mlačnega. In tega je seveda med moštvo največ. Vse bi rad ogrel za bogoljubno življenje.

Marija sedi na prestolu, pred katerim kleči naš možak. Marija, blažena med ženami, izvoljena izmed vseh svojega spola in izmed vseh našega rodú, najpopolnejša in najvišja izmed vseh stvari božjih, kraljica vseh ljudi in samih angelov, največja ljubljena božja in mati njemu samemu, — kdo bi je ne častil, kdo je ne ljubil, kdo se ji ne klanjal, saj jo po pravici blagrujejo skoz vse veke vsi rodovi zemlje... Tudi Slovenci nismo zadnji v češčenju božje Matere. Pa prizadevati si hočemo, da bomo v tem češčenju še napredovali.

Marija pa vendar ni še višek vsega, po čemer mora hrepeneti človeško srcé. Ona ne želi vseh ljudi in vseh src le k sebi pritegniti; ampak one, ki so se njej približali, vodi dalje, vodi k svojemu Sinu, Jezusu. Bog je končni cilj, kamor mora meriti in hrepeneti naše srcé. „Ustvaril si nas zase, o Bog; in nepokojno je človeško srcé, dokler ne počiva v tebi“ (sveti Avguštin). Njemu se morajo klanjati naša srca in naša pamet; on mora zavladati nad nami.

Nažlahtnejši del Jezusovega bitja pa je njegovo Srcé, ki je sedež njegovih plemenitih čustev do nas: ljubezni, usmiljenja, ponižnosti, krotkosti itd. To Srcé je živo med nami na zemlji; živi in bije po vseh tabernakelnih in v vsaki sv. hostiji. To je naš največji zaklad na zemlji. Najsvetejši Zakrament in v njem živeče Srce Jezusovo sta središče vseh pobožnosti in ognjišče vsega bogoljub-

nega življenja. Srcé Jezusovo mora zavladati nad nami in si osvojiti naša srca.

Kraljestvo Srcá Jezusovega pridi k nam po Mariji! To je misel, to prošnja, ki jo hoče torej izraziti naša slika; to je veliki in visoki cilj, za katerega delati želi „Bogoljub“. Kraljestvo satana, kraljestvo greha se umakni! Nevera in verska mlačnost izgini! Sovraštva, prepiri, krivice, prenehajte! Nečistost in nesramnost, nezmernost in nasladnost, odstopite! Surovost, zapeljevanje, ponočevanje, laž, kletev in vsake vrste hudobija, nehajte gospodovati nad slovenskim ljudstvom! — Pridi, zavladaj pa kraljestvo Srca Jezusovega med nami: kraljestvo ljubezni in usmiljenja, pravice in miru, prizanesljivosti in krotkosti! Živa vera, pobožnost, ponižnost, potrpežljivost, pokorščina, medsebojna ljubezen, treznost, čistost, gorečnost, svetost, mir in veselje v Svetem Duhu — pridi, oj pridi k nam po Mariji!

To je želja „Bogoljuba“. Oj, kako srečnega, srečnega bi se štel, ko bi mogel kaj prida pripomoči k temu visokemu in lepemu cilju!...

*

Po teh uvodnih besedah, s katerimi smo nakratko obrazložili naš sicer že stari program, se obračamo še enkrat do svojih prijateljev in do vseh, ki so vneti za bogoljubnost, da bi pridno naročali, priporočali in širili „Bogoljuba“. Bolj ko je list razširjen, več more dobrega storiti. Posebe prosimo še p. n. gospode duhovnike, ki ga še niso ljudstvu priporočili, da bi to hoteli zdaj storiti, in ljudi na to opozoriti. Najoni, ki si ne morejo naročiti dražjega časopisa, sinaročé „Bogoljuba“! „Čebelice“, z novo številko v roki poskusite srečo, da boste napolnili nabilne pole, ki ste jih prejeli — če ni dosti eno, pa dve ali več! Preberite še enkrat, kar je bilo v zadevi nabiranja v zadnjih številkah preteklega leta! Božje plačilo vam ne izostane in čedna podobica vas čaka. Do Svečnice je čas, pozneje pa tudi ne prepovedano. Bomo videli, kje bodo bolj pridni!...

K sklepu naj poprosimo še to, da odslej z Bogoljubom nikar ne ravnajte tako, kakor se velikokrat po kmečkih hišah vidi, namreč da listi zmečkani leže po celi hiši raztreseni. Ravnajte ž njim čedno in polagajte številko na

številko, da bo koncu leta cel letnik skupaj. — Pesem, ki zdaj sledi, nam v vzneseni besedi pové isto lepo misel, ki smo jo spredaj s suhimi besedami nakratko razpletli.

Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!

Glej, novo žezlo, prestol nov!
Doklej obstanek bo njegov? —
Zdaj zlata zarja ga obseva,
povsod ga spremlja blagodar;
zdaj solnce sreče ga ogreva,
doklej mu sije njega žar? — — —
Nad žezlom pa podé se dnovi,
stoletja prestol že stoji,

a — večen ni.

Že dolgo, dolgo čas ga gloje,
mu jamo koplje dan na dan;
mogotec tam bo zakopan,
kjer njega žezlo je blestelo,
in tudi to prelomi čas,
na mesto slave bo — poraz.
Kraljestvo to ni večno bilo,
še manj vladarji, ki trohne.
Čuj, njih grobovi govore:
„Kraljestvo zemsko je minilo.“
Kraljestvo božje le ne mine,
viharjev moč ga ne zdrobi,
stoletja dolga že stoji,
njegova slava pa ne gine.
Kraljestvo to je Cerkev prava,
in kralj nesmrtni — ta je Bog,
nikdar ne mine njega slava.

Trdno stoji,
kar on drži.

Iznad mogočne, trdne skale
bo Cerkev kraljev grobe zrla,
a ona nikdar ne bo umrla.
In tudi vseh sovragov sile
ne bodo groba ji skopale,
ji nikdar žezla prelomile.
Do konca dni bo Cerkev stala,
saj nepremična ji je skala.
In kadar s tirov božja roka
bo krogljivo zemeljsko zagnala,
kraljestva Cerkve ne zdrobi,
le venec zmage mu bo dala,
da v vek živi.

In tebe Cerkev, večno-krasna,
rodovi mnogi ne poznajo!
Kdaj se odpro jim pota jasna,
ki v tvoj naročaj jih peljajo?

Zatorej pridi
kraljestvo večnega Boga,
da ves človeški rod te vidi,
ti vsak zemljan prisego da!
Kar zemlja še otrok rodi,
za sveto Cerkev naj so vsi!
Naj sever, jug in vzhod, zahod
pred prestol siplje ti darove;
požre naj zemlja vse bogove,
ki vstvaril jih človeški rod!
Edino Bog, — ta naj kraljuje,
in zmag naj Cerkev se raduje.
Kraljestvo božje pridi k nam!
O pridi po Devici sveti

brez madeža spočeti!

Marija naj ti pot odpre
do src, ki ne poznajo te!
Marija naj zastavo tvojo
ponese tja med divji rod,
da sveto Cerkev vsepovsod
pozdravljajo kot mater svojo.
I k nam, ki smo otroci Cerkve
kraljestvo po Mariji pridi!
Danica milosti nam vzidi!
Kakor na polje rosa lega,
da velo bilje okreпча,
tako naj milost v srca sega
in nas krepi,
nam da moči,
da za kraljestvo se borimo
dotlej, da zadnji dih storimo...
O, pridi k nam kraljestvo sveto,
ko dni število bo odšteto;
takrat sprejmite nas višave
tja, kjer je Cerkev večne slave!
O takrat, takrat naj prisije
kraljestvo po rokah Marije!

Čudež v Bolzeni l. 1263.

Sveti Tomaž, ki je po božjem razsvetljenju tako lepo pisal in peval o Najsvetejšem, je izustil te-le znamenite besede: „Najsvetejši Zakrament je največji čudež božji. V ta Zakrament je skrila Bog tako velike čudeže in toliko, da se zdi, kakor da je hotel v njem obnoviti spomin na vse čudeže, ki jih je že storil od začetka sveta“.

Ta najčastitljivi Zakrament je torej že sam na sebi največji čudež in spominja na vsa čudežna dela božja; a Bog je v teku stoletij dopustil, da so se v počeščenje in potrjenje Najsvetejšega zgodili ravno na tem svetem Zakramentu mnogi novi, zares čudoviti čudeži. In o enem takih čudežev, ki se je zgodil l. 1263 v malem laškem mestu Bolzeni, hočemo zdaj govoriti.

Nemški duhovnik živi v hudih verskih dvomih.

Za vladanja papeža Urbana IV. je živel na Nemškem duhovnik o katerem je na marmornati plošči poleg čudežnega oltarja to-le zapisano: „Bil je zelo ponižen in pravičen ter poznan kot pobožen, čednosten in v vseh rečeh vdan v voljo božjo; — le eno ga je vedno vznemirjalo in mu kalilo dušni mir, in to je bilo: strašne skušnjave o pričujočnosti božji v najsvetejšem Zakramentu.“

Skušnjavec ga je namreč vedno mučil z mislijo: kako je neki mogoče, da bi se na same besede duhovnikove: — „To je moje telo!“ — resnično izpremenil kruh v pravo

telo, in na besede: — „To je moja kri!“ — vino v pravo kri Jezusa Kristusa?

Oh, nespamet, boš morda vzkliknil, ljubi bralec! Saj vendar ni duhovnik oni, ki stori tukaj čudež! Saj vendar ni božji vsemogočnosti kake reči nemogoče storiti! Saj vendar oni, ki je svet iz nič ustvaril, more tudi to storiti! Saj vendar more oni, ki je v Kani galilejski vodo v vino izpremenil in ki je z nekaterimi hlebi nasitil pet tisoč ljudi, tudi izpremeniti po duhovnikovi besedi kruh in vino v svoje telo in svojo kri! Seveda záte in za vse ljudi, ki molijo zaupno in v trdni veri s sv. Petrom, rekoč: „Gospod, ti imaš besede večnega življenja!“ — je ta reč pač lahka; a vedi, hudobni duh moti včasih tudi pobožne ljudi s slabo vero v Najsvetejše, da, celo tega duhovnika si je izbral, da bi ga na ta način izneveril Bogu. Toda ni se mu posrečila zvita nakana; zakaj čim hujše skušnjave so napadale duhovnika, tem pristrčnejše, tem vdaneje je vzdihoval in molil k Bogu. In kdor moli, se ne pogubi. Tudi ta duhovnik se ni mogel pogubiti, ker je molil; molil in prosil pa je vsak dan — tako je zapisano na marmornati plošči — da bi se ga že usmilil ljubi Bog ter ga rešil hudih dvomov po kakem vidnem znamenju.

In Bog se je ozrl z ljubeznivim očesom na svojega služabnika, ki je tako goreče vzdihoval in molil k njemu, ter ga oprostil hudih dvomov, kakor boš kmalu uvidel, ljubi bralec, po nekem vidnem znamenju. Ali to je gotovo,

da ni hotel Bog po tem znamenju rešiti le ubogega duhovnika hud h verskih dvomov, ampak podati je hotel obenem s tem vidnim znamenjem uspešno zdravilo proti neveri, ki je bila ravno v onih časih o Najsvetejšem tako velika, da so pobožne duše, kakor sv. Marjeta Kortonska, bridko jokale in tožile vsled tega. Treba je bilo zares čudeža, da se je pobožnost in spoštovanje do Najsvetejšega zopet oživila.

Duhovnik gre na božjo pot.

Da bi bil rešen teh hudih dušnih bojev in težav, je torej dan na dan prosil Boga pobožni duhovnik. Zdaj pa še sklene, da pojde na božjo pot. Odločil se je, da se poda najpreje na groba apostolov - prvakov, sv. Petra in Pavla v Rim, potem pa obišče še druge take svete kraje.

Kdo je v resnici pobožen, pa bi ne mislil sam o sebi, da je velik grešnik? Tudi naš duhovnik ni sodil sam o sebi drugače; zato pa se je podal na božjo pot najprej iz tega namena, da se pokori za svoje grehe; toda gotovo se ne motimo, ako rečemo, da je bil eden poglavitnih vzrokov, da se je odločil za to romanje, goreča želja, da bi ga ljubi Bog tem preje uslišal in mu odvzel hude skušnjave. — Pri hudih in dolgo trajajočih skušnjavah

je težko ločiti, ako in v koliko smo privolili vanje. Boječe duše si pripisujejo bogve kake krivde, ko še nobenih ni ne, že pri samih takih skušnjavah, in postanejo zelo ozkosrčne, njih vest pa boječa. Bržkone se je godilo tudi našemu duhovniku tako. Pa naj bo že temu tako ali tako, zadostuj, da povemo: pobožni mož hoče nemudoma izvršiti svoj sklep; sredi zime zapusti svoj domači kraj ter se poda na daljno pot proti Rimu.

Tako potovanje pa je bilo v onih časih, ko še ni bilo železnic, in so vodila le slaba pota iz kraja v kraj, zelo težavno in naravnost nevarno; ali ravno ta njegov sklep jasno kaže, da je bil naš romar v resnici pobožen, ker si je tako pokoro naložil. Drugega ne vemo o njegovem romanju, kakor da je dospel po velikih težavah in naporih naposled na Laško, kjer se decembra meseca za nekaj časa ustavi v starodavnem mestu Bolzeni, da bi ondi na grobu sv. Kristine opravil svojo pobožnost. V cerkvi te svetnice se nahajata dva nji posvečena oltarja; v enem se hranijo ostanki sv. Kristine, drugi, ki se zove „delle sante Pedate“, je pa kakor ime pove, zato znamenit, ker se vidijo v nekem kamnu ondi stopinje sv. Kristine. Naš romar se odloči, da opravi na tem drugem oltarju sv. mašo.

(Dalje prihodnjič.)

Tužna zima.

Oh, ni li zima pusta in nemila?
Pod njenim mečem pada cvet na cvet.
Še v srcih mnogih se je naselila,
izbrisala je v njih ljubezni sled.

Iz takih src le mrzla burja brije,
ne more vanje górek dih z neba;
kdor tu pomoči išče, ne dobi je,
neusmiljenost v teh srcih je doma.

Zato pa svet le solzna je dolina,
je vednih bojev in trpljenja kraj.
Ljubezen prava, cvetka ta edina
napravi v svojem krogu sladek raj.

Kedaj li zmaga čednosti kraljica?
Kedaj bo tužni mraz iz src pregnan?
Kedaj pravici vklone se krivica? —
O pridi skoraj zaželjeni dan!

Br. Gervasij.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!...

V nebesa hočemo priti. Vsem kaže pot božji Odrešnik z besedami: Kdor hoče moj učenec biti, naj zataji sam sebe, vzame svoj križ in naj hodi za menoj! — Naše mlačno in nestanovitno srce potrebuje spodbude in živega zgleada, kar najdemo vse v božjem Srcu Jezusovem. K njemu vas letos popeljem, da ga gledamo, premišljujemo, občudujemo, posnemamo in svoje življenje, posebno svoje srce z vsemi nagnenji po njegovem zgledu uravnamo. *) Posveti se najpred z mano vred najsvetejšemu Srcu. Sledečo molitev moli zdaj koj na začetku z menoj; najbolje pa je, če je moliš vsak dan:

Posvečenje Srcu Jezusovemu.

Moj Jezus, Tebi posvetim svoje srce, vsadi ga v svoje. V tvojem Srcu hočem stanovati; po tvojem Srcu hočem živeti nepoznan od sveta, poznan le od tebe samega. V tvojem Srcu bom zajemal plamen ljubezni, da te bom ljubil nad vse in vse drugo le zaradi tebe. V njem bom našel moč in razsvetljenje pa resnično tolažbo. Če bom mlačen, me bo tvoje Srce krepilo; če bom žalosten, me bo tolažilo; če bom nemiren in zbeگان, me bo mirilo.

Srce Jezusovo, moje srce naj bo oltar tvoje ljubezni; jezik naj rabim, da oznanuje tvojo dobroto, oči naj bodo odprte na tvoje rane, moj um naj premišljuje tvojo popolnost, moj spomin naj nikoli ne pozabi tvojega usmiljenja, vse moje dušne in telesne moči

*) Veliko tukaj izraženih misli se najde pri Lehmkuhlu: Herz Jesu-Monat, Noldin: Die Andach des heil. Herzens, razni spisi Hattlerja in dr. Edini namen je bravec seznaniti z božjim Srcem in jih tako boljšati. Kar je lepo, je vedno lepo, četudi ni izvorno. Virov ne bom več navajal.

naj služijo le tvoji ljubezni. O Jezus, stori me pripravljeneza zate vse trpeti!

Srce Marijino, za Jezusovim Srcem najljubeznivejše in najusmiljenejše Srce, sprejmi ti to posvečenje in položi ga v Srce svojega Sina! —

I. Začetek pobožnosti.

V žalostnih časih se je pričela pobožnost presv. Srca. Janzenizem je razširil svoje krive nauke po celem Francoskem in odtod skoro po vsem katol. svetu. Učili so, da je človeku nemogoče izpolnjevati božje zapovedi, da nima potrebne milosti in pomoči, da bi jih izpolnjeval. Kristus ni umrl za vse ljudi. Človek nima proste volje. Če je izvoljen, bo izveličan, če ne, bo pogubljen. — Največ privržencev je imel celo med škofi in duhovniki. Vse so storili janzenisti, da bi ljudje izgubili ljubezen in zaupanje v Boga. Niso jih pustili k zakramentom, češ da ni nobeden vreden Jezusa prejeti. — Posledica vsega tega gibanja je bil velik razpad verskega življenja, kar na Francoskem še zdaj tako britko čutijo. Ljudje so mislili, da je Bog neusmiljen gospod in se bali verovati v njegovo ljubezen.

Kaj je storil na vse to božji Odrešnik? Sklenil jim je očitno pokazati svojo ljubezen in ljudi prisiliti naj pogledajo največjo ljubezen, kakor bi jim hotel reči: „Glej, z ognjem pisano ljubezen, ki me je nagnila, da sem postal tvoj brat, tovariš tvoje revščine. Ta ljubezen še gori enako dobrohotno do tebe.“

Prikazal se je v samostanu Paré le Monial Marjeti Alakok, katero je že popred obsipal z milostmi in križi, ker oboje je pri izvoljenih dušah združeno, in je rekel: „Moje srce je tako polno ljubezni do ljudi, da ni zmožno

plamena ljubezni v sebi obdržati. Žene me, da jih razžarim in po tebi razodenem, da morem svet obogatiti s tukaj skritimi zakladi. Razodeti ti hočem njihovo važnost, v sebi imajo zaklade svetosti im moči, ki so potrebni, da rešijo človeka greha in pogubljenja.“

Svoj namen je Jezus Marjeti še bolj natančno razodel. „Ko sem med osmino sv. Rešnjega Telesa molila pred Najsvetejšim, sem prejela od svojega Boga in Gospoda posebne dokaze ljubezni. Čutila sem hrepenenje, ljubezen z ljubeznijo povrniti. „Ne moreš mi skazati večje ljubezni,“ je rekel Gospod, „kakor če to storiš, kar sem že večkrat od tebe zahteval.“ Ko mi je pokazal svoje Srce, je nadaljeval „Glej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo, da se ni ničesar balo, temveč vse dalo in se izmučilo, da jim dokaže svojo ljubezen. In vendar mi skoro vsi povračajo z nehvaležnostjo. Mrzli so do mene v zakramentu ljubezni, žalijo me z nespodobnim obnašanjem in z božjimi ropi. Toda še bolj me boli, da me žalijo celo oni, ki so se meni posvetili. Zahtevam od tebe, da se prvi petek po osmini sv. Rešnjega Telesa posveti posebnemu prazniku mojega Srca. Zadostivno obhajilo, ki naj se na ta dan prejme, naj bo častno zadoščenje za vse nespodobnosti, katere moram prenašati, ko sem na oltarjih izpostavljen. Obljubim ti, da se bo moje srce razširilo in v obilnosti razlilo ljubezen nad vse, ki mi bodo čast izkazali in se trudili, da mi jo tudi drugi izkažejo.“

Ko se je ponižna redovnica izgovarjala s svojo slabostjo, jo je spodbujal Gospod in je rekel: „Ali ne veš, da se ravno slabih poslužujem, da močne osramotim? Da si ne bi človek pri božjih delih ničesar lastil, pokažem ravno na malih in revnih v duhu svojo moč v najlepši luči.“

Tako je bila izvoljena slabotna redovnica za apostola Srca Jezusovega. Za njo to ni bilo dobro. Trpela je veliko preganjanje in zaničevanje. Nova pobožnost se je sramotila. Stavile so se ji skoro nepremagljive ovire nasproti. Vendar ni opešala kljub zlobnim nakanam. Kakor solnce pošilja svoje žarke na zemljo, četudi jo zjutraj zakriva megla; megla zgine in solnčna gorkota daje zemlji rasti, tako

so žarki, ki so vrel iz Srca Jezusovega kljub vsemu nasprotovanju, preganjanju in zaničevanju začeli ogrevati človeška srca. Kjer so to pobožnost res prav gojili, povsod se je vzbudilo hrepenenje po večji popolnosti in vzklikle so čednosti prave krščanske popolnosti.

Ali pa popred Srca Jezusovega niso poznali? O pač. Začetek te pobožnosti je bil na Kalvariji, ko je vojak s sulico prodril božje Srce in odprl varno zavetje vsem vernikom. Če so prvi kristjani tako stanovitno živeli po naukih sv. evangelija in se med sabo ljubili, da so se jim celo neverniki čudili; če so mučenci imeli toliko vere in ljubezni, da so radi prestali najhujše bolečine in celo smrt iz ljubezni do Jezusa, ali niso imeli takrat pred očmi rane svojega Odrešenika in njegovo odprto stran, iz katere jim je žarelo Srce nasproti v neizmerni ljubezni? Vemo, da nam je ravno spomin na neizmerno ljubezen Jezusovo dal največje svetnike in najbolj stanovitne mučence. Sveti učeniki in duše hrepenече po popolnosti niso poznale tako natančno kakor mi božjega Srca, vendar so slutile njegovo ljubezen. Sv. Bernard, sv. Mehtilda in drugi so globoko spoznali božje Srce. Pravo češčenje presv. Srca se je pa začelo šele po razodetjih blažene Marjete Alakok.

Prav važno je neko razodetje presv. Srca, katero je prejela Marjeta za tedanjega francoskega kralja Ludvika XIV. Kakor znano, so bile takrat na Francoskem žalostne razmere. Velike vojske so uničile blagostanje dežele, krivoverci in brezverci so spodkopavali temelje veri in državnemu redu, veliki gospodje, ki so imeli ob enem s škofi in samostani skoro vso zemljo v lasti, so živeli razkošno in so se velike bolj bali zemeljskega kot nebeškega kralja; ljudstvo je propadalo; pripravljeno je bilo za vsako prekucijo. — Takrat je Jezus naročil po Marjeti kralju Ludviku XIV. naj se z vso državo posveti njegovemu Srcu... Blagoslovil bo njega, njegove potomce in državo da se reši grozne prekucije. Kralj ni hotel. Sto let pozneje je umrl njegov potomec kot hudodelec pod sekiro; na tisoč plemenitašev je bilo umorjenih, grozna prekucija je odpravila vero in bredla v krvi kot da bi ljudje postali hujši od zverin. Še dandanes se pozna

Dar nebeški.

ta grozna prekucija v nesrečni deželi. Pravijo, izmed vseh Francozov prideta na sto prebivavcev komaj dva ob nedeljah v cerkev. Zdaj so jim vzeli samostane, božje ime se v šoli ne sme imenovati, križ nesme biti več na javnih prostorih, zdaj jim vzamejo še cerkve in vse cerkveno premoženje. Res so delovali razni vzroki, vendar je bila ponujena milost zane-marjena.

Tudi mi Slovenci moramo biti hvalježni božjemu Srcu. Starejši ljudje se še spominjajo, kako je bilo s cerkvenim življenjem pred kakimi petdesetimi leti. V dobi cesarja Jožefa so prepovedali bratovščine, vse procesije razen sv. Telesa, na dan sv. Marka in prošnji teden, maše z blagoslovom, določili koliko sveč sme v cerkvi goreti i. t. d.

Za cesarjem Jožefom so prišli duhovniki janzenisti z vso strogostjo na površino tolmačene svetosti. Da je smel takrat kdo pristopiti k sv. obhajilu, je moral imeti dobro angelsko svetost. Slišal sem od ljudi, ki niso smeli k obhajilu ker so pobrali nitko, katero so drugi zavrgli; otroci niso dobili odveze, če so le najmanj žalili svoje starše; nedolžno veselje in zabava je bilo ravno tako vzrok, da niso smeli prejeti sv. zakramentov. Ti janzenisti so hoteli uničiti vsa božja pota in češčenje Matere božje. Pravili so mi, da je hotelo ljudstvo enkrat ubiti duhovnika, ki je govoril na Šmarni gori proti božjim potom in češčenju blažene Device. Pregarjali so na vse načine pobožnost Srca Jezusovega. Imeli so ti moške dobre namene, ljudi so hoteli napraviti svetnike, toda niso poznali božjega usmiljenja in dobrote, ki grešnika čaka in išče, da mu more odpustiti človeške slabosti ter nestanovitosti. — Posledice so bile grozne. Ljudje so opustili prejemanje sv. zakramentov, polovica ljudi v župniji ni bila za velikonoč pri sv. zakramentih. Bili so prav dobri kristjani, ki so sicer bili za velikonoč pri spovedi, k obhajilu pa leta in leta niso smeli. Med letom

sploh ni bilo nobenega pri zakramentih. Ljudje so se začeli zakramentov bati in jih opuščati. Naše globoko verno ljudstvo ni imelo več korenin svoje vere ob živem studencu, iz katerega izvira rast in popolnost, ona sveta ljubezen in gorečnost, ki vse prenese in potrpi. Molilo se je še, v cerkev so tudi še hodili, vse je pa postalo nekako zunanje. Takrat so prišli sovražniki vere s krivimi nauki in sladkimi besedami in našli hišo prazno, vrata odprta. Življenja ni bilo po veri, ki bi moglo zamoriti te strupene kali. Zato je sedaj naš boj tako težak . . .

Toda presv. Srce je bilo tudi nam usmiljeno. Odkar se je začela oznanovati njegova ljubezen in so ljudje v njemu spoznali dobroto svojega Odrešenika, se je tudi pri nas razvilo novo versko življenje, prepород ljudstva se je začel vršiti. Prišli so zopet z zaupanjem k sv. zakramentom in tam našli svojega Boga in njegovo ljubezen. Zmagoslovno si je osvajalo prsv. Srce našega Odrešenika cerkve in ljudstva po slovenskih deželah. Kjer je vpe-ljana res prava pobožnost najsv. Srca, tam se kaže očita božja moč v lepem verskem življenju.

Naj te sadove požene ta pobožnost tudi v tebi! Naj izžene vso nezaupnost in malosrčnost in vzbudi v nas veliko zaupanje na ljubezen božjega Odrešenika. Srca so mrzla, čednosti ni; ker preveč ljubimo sebe, nima popolnost v nas prostora. Naj ti ta pobožnost vzbudi sladko in mirno zaupanje na ljubezen božjo in ti kaže pot prave popolnosti. Zato poskusi sam praznovati slovesno praznik presvetega Srca in to pobožnost pri vseh, kjer moreš, razširiti. Prejmi ta dan in vsak prvi petek v ta namen sv. zakramente in zadostuj žalostnemu Srcu Jezusovemu za vse, kar mora zavoljo nas in od nas trpeti.

V tebe, o Gospod sem upal, vekomaj ne bom osramočen!

A. Oblak.

Vsem Marijinim družbam ljubljanske škofije.*)

Žell. shod voditeljev Marijinih družb, v Ljubljani dné 10. aprila 1904, je sprejel in proglasil „Bogoljub“ za **glasilo Marijinih družb**. In v škofijskih pravilih, na podlagi tega shoda sestavljenih, mladeniških kakor dekliških, se bere pod točko VII. b. 13: Da se lože obvarujejo slabe družbe, naj ljubijo dobro berilo in radi kaj spodbudnega beró. Poleg drugega naj **vsi redno** prebirajo „Bogoljub“, družbeno glasilo.

To je dovolj jasno in določno povedano: vsi redno. — Če je že samoobsebi umevna navada, da pri vseh društvih, zastopih, korporacijah... vsi udje beró svoje glasilo, ako ga sploh imajo, je pri naših Marijinih družbah to tem potrebnejše, ker razmere pri nas ne dopuščajo, da bi se družbeni shodi vršili takó pogostoma, kakor je to v pravem in pristnem duhu kongregacij, namreč vsak teden. Družabnikom primerno berilo bo nekoliko nadomestilo ravno ta važen nedostatek. Četudi je le en del tega lista posvečen družbam prav posebe, je vendar vse, kar prinaša „Bogoljub“, družabnikom primerno berilo, in bo gotovo

nekaj pripomoglo k ohranjenju in poživljenju dobrega duha, katerega morajo Marijini otroci biti polni.

Po vsem tem bodo častita vodstva in družabniki sami spoznali, kako opravičena da je naša želja, da naj vsi družabniki prebirajo svoje glasilo, kar se pa doslej še marsikje ni godilo. Naj bi tudi to reč v svojo skrb prevzela predstojništva in branje lista nekako organizirala, uredila, tako, da se tisti družabniki, ki lista nimajo sami zase naročenega — kar se seveda v prvi vrsti priporoča in kar bodo goreči družabniki gotovo storili — združijo v krožke, v katerih naj gre „Bogoljub“ iz roke v roko. Predniki in prednice ter svetovavci in svetovavke po posameznih krajih naj skrbé, da se kakor druge družbene dolžnosti tako tudi ta izpolnjuje. Na ta način bo „Bogoljub“ tista vnanja in obenem notranja vez, tisto središče in ognjišče, pri katerem in okolu katerega se bodo Marijini otroci — ta velika Marijina družina — zbrali vsak mesec enkrat.

Z milim Detetom pa zdaj
nam blagoslov Marija daj!

Osrednje vodstvo Marijinih družb za ljubljansko škofijo.

*) Isto se priporoča tudi družbam drugih škofij. Ur.

Marijine družbe na katoliškem shodu na Dunaju.

Od 18.—22. novembra minulega leta je bil na Dunaju katoliški shod za vse avstrijske katoličane. Kaj več o tem shodu samem prihodnjč.

Ob katoliškem shodu je bilo pa tudi več postranskih shodov ali zborovanj. Med drugimi je bil tudi shod Marijinih družabnikov ali sodalov (Sodalentag). Ta je bil koj prvi večer, v soboto, 18. nov. ob pol osmih zvečer, in sicer v Zofijini dvorani, največji vseh dvoran dunajskega mesta. Ob petih prej je bil otvoritveni ali pozdravni shod v drugi dvorani, in koj ko se je ta končal, je začel shod družabnikov.

Ta shod je bil nekaj lepega, izredno veličanstvenega. Vredno je, da nekoliko o njem povem tudi našim slovenskim Marijinim otrokom. Pisal bom nekoliko z osebnega stališča, to je: popisal vtiske in dogodke, kakor sem jih sam dobil in doživel, ker mi je takó najbolj na roko.

Jaz sem se bil nekoliko zamudil. Misleč, da ne bodo tako točni, kakor večkrat zborovalci niso točni z začetkom, sem se bil pri prvem zborovanju malo dalj pomudil in sem prišel tje, ko je bila dvorana že polna in zborovanje že v teku. Pa ravno to je napravilo name tem mogočnejši vtisk. Stopivši v dvorano, sem bil očaran. Dvorana velika, kakor kaka velika cerkev, lepa že sama na sebi in za to priliko še posebe okrašena, s stotinami električnih luči razsvetljena, z ljudmi napolnjena, spodaj in zgoraj po galerijah, okoli in okoli skoro sama gospoda, — kaj takega nisem pričakoval, dasi smo bili na Dunaju! Bilo mi je mogoče le po ovinkih priti v ospredje do govorniškega odra, ker tudi jaz sem imel v imenu družb ljubljanske škofije nekaj besedi reči.

Pogled po dvorani je bil čaroben. Na koncu krasen in velik kip Brezmadežne, obdan z zelenjem, zgoraj nad njim na galeriji so bile družbene zastave, okolu kipa družbe malih, šolarjev ali kaj so bili, ki so peli in muzicirali, pred njimi govorniški oder, po dvorani glava pri glavi večinoma odličnega ob-

činstva pa tudi nekaj preprostih — vsi otroci Marijini, ki jih druží ena ljubezen v eno veliko družino nebeške Matere. Tu so bili člani cesarske hiše: nadvojvodinja Marija Terezija in Marija Anuncijata v spremstvu adjutanta generala, vojvodinja Braganca in — da še par drugih slovečih imen navedem — knez Clary, knez Lobkovic, grof Sylva-Taronca, princezinja Lichtenstein in Windischgraetz, kneginja Starhemberg, grofinje Fünfkirchen, Chotek, Wenkheim, grof Nostic, itd. itd. Od škofov sta bila navzoča nadškof Lvovski Teodorovič in dunajski pomožni škof Marschall. Gotovo imenitna družba!

Če tukaj naštevam visoko in najvišjo gospodo ter sploh poudarjam gospodo, ne smete misliti, kakor da bi v verskih rečeh gospodi kako prednost dajal pred kmetom in prostakom. Pred Bogom smo vsi enaki. In Bog je najprej pastirje povabil k sebi, potem šele kralje. Toda kolikor manj vidimo med gospodo vernih in pobožnih, toliko večje časti so vredni oni, ki so. In če naši kmečki fantje in dekleta vidite visoko gospodo, ki imajo takó sloveče ime in so s časnim blagostanjem takó obilno obdarjeni, pravim, če take vidite v Marijini družbi, če si taki štejejo v srečo, imenovani biti otroci Marijini, potem lahko rečete: Če so pa taki zraven, potem tudi za nas ne bo — prenizko, svetinjo Marijino nositi!

Zborovanje je vodil jezuit P. Boissl. V uvodnem govoru je poudarjal izredno čast, da so tudi člani cesarske rodovine pričujoči. Poskus, zbrati družabnike cele Avstrije skupaj, se je dobro posrečil. Od vseh strani cele države so zastopniki zbrani. Marija naj v varstvo vzame celo našo širno domovino!

Zatem sta govorila dva svetna gospoda. Prvi direktor dr. Avgust Kemetter. Slavil je Marijanske kongregacije kot trdnjavo vere in nramnega življenja. Znamenje, kje je prava vera, je: kjer se časti Mati božja. Po Mariji pridemo do Jezusa. Vera v njega vzgaja kremenite značaje, ki za svoje prepričanje stoje in živé. Kot otroci, nežno ljubeči nebeško

mater, bomo dosegli ono krščansko krepost in krščansko ponižnost, ki jo spremlja čistost srcá. — Živahna pohvala je sledila govoru.

Drugi je govoril vseučiliški profesor in dvorni svétnik dr. Pertner: Kongregacija in omikani svet. Mnogi mislijo, da kongregacija in omika ne gresta skupaj. Toda če bliže pogledamo, vidimo, da se čuti potreba vere povsod. Človeška duša je že po naravi krščanska. Boj zoper vero je sam najboljši dokaz,

kakó je vera potrebna. Ravno v omikanih krogih imajo kongregacije največ udov. Kongregacije so za katoličana dom in zavetje praktično-krščanskega življenja. — Predsednik je na koncu govora izrekel željo, naj bi bilo veliko takih mož, pri katerih bi bila vera in učestnost tako združena, kakor je pri dr. Perntnerju!

To sta bila glavna govora. Nató so se začeli pozdravi. Dalje prih.

Marijine družbe nekdanj in sedaj.

Že v 22. „Bogoljubovi“ št. 1. 1905. je bilo opisano, kako se je bila v Rimu na Laškem začela prva Marijina družba l. 1563., t. j. pred 342 l. Kakor je zemlja ob času suše potrebna dežja izpod neba, tako je bilo v tedanji dobi treba takih družb, da so se ob Marijinem zgledu poživila za dušno lepoto otrpla srca. Tako je hotela Božja previdnost takrat, tako danes, ko se te družbe vnovič razcvitajo in rode prekrasne sadove bogoljubnosti in čednosti. Da so bile te družbe vpeljane po Božji volji, je pokazal uspeh, čutovito hitro razširjenje in zgledno življenje njihovih udov. O tem pregovori „Bogoljub“ morda pozneje še kaj.

Kaj pa je bilo tako dobrega na teh družbah, da so se s toliko vnemo v njih zbirali najboljši in najizbranejši zastopniki vseh stanov, takorekoč cvet katoliške Cerkve? „Če je korenina sveta, so svete tudi veje“, se bere nekje v sv. pismu (Rim. 11. 16). Marijine družbe so imele zdravo korenino v svojih pravilih. V vezi teh pravil so udje „z veseljem vložili svojo nogo in svojo vrat v njihovo ovratnico.“¹⁾ Teh Marijinih vezi „se niso naveličali. Z vsem srcem so pristopili k ti družbi in z vsomočjo so se držali njene poti.“ V družbi so našli pokoj. Marijine spone so jim bile močna bramba in trdna podpora, in njena ovratnica častitljivo oblačilo. (Šir. 6. 25—30).

Kakšne so bile neki v začetku Marijine vezi ali z drugo besedo, kakšna so bila pr-

vozna pravila one častitljive Marijine družbe pred dobrimi 340 leti?

Ker ta pravila pričajo, kakšen duh je nekdanj vladal v Marijinih družbah, vam jih tu-le povrsti naštejemo.*) Poleg tega pa pristavim še par koristnih naukov za današnje družabnike in družabnice. Nekoliko okrajšano glase se tako-le:

1. Ker je preblazena Devica Marija prva varhinja te družbe, in ker smemo od nje, ki je mati usmiljenja, upati, da bo za to družbo posebno skrbela, ker nadalje ona vse tiste ljubi, ki njo ljubijo, se spódobí, da imajo udje te zveze posebno ljubezen in spoštovanje do Marije. Razven tega naj si prizadevajo tudi s čistostjo življenja in vedenja posnemati zglede njenih čednosti, ter se s pogostnimi pogovori med seboj vnehati k ljubezni in pobožnosti do nje. Vsade in vcepijo naj v svoje srce goreče hrepenenje, da bi bilo Marijino ime vedno bolj češčeno. Da bi se to doseglo, naj pripomorejo družbena pravila.

Že iz tega odstavka se lahko mnogo naučimo. Najprej ne pozabimo, da so te družbe Marijine. Udje se prostovoljno združijo, da bi Marijo posebno ljubili in spoštovali ali častili. Vsak družabnik ali družabnica naj si misli, da ga Marija vpraša, kakor je Jezus vprašal sv. Petra: „Ali me ljubiš bolj kot ti-le posvetni mladeniči in dekleta? Kako kažeš v dejanju svojo ljubezen do mene?“ — Marijin otrok ljubi in časti Marijo, ker ve, da v

*) Sodalen Corresp. 1896. str. 79.

nji najlepše odseva božja podoba; zato z vso vnemo posnema njene čednosti. On ve, da je Marija „svetloba večne luči in brezmadežno ogledalo božjega veličanstva in podoba njegove dobrote,“ kakor govori sv. Duh (Modr. 7. 26.) Med Marijinimi otroci je le ena želja in tekmovanje: vedno podobnejši postati nebeški Materi! Zato pa se o prostem času tudi razgovarjajo o tem, kako naj bi se po zgledu Marijinem spolnjevali. Prvi družbeniki so se vsak dan četrte ure pogovarjali o svojih trdnih sklepih, kako naj bi svojo ljubezen do Marije v dejanju skazovali.

In zdaj bi pa tudi jaz vas, mnogoštevilni mladeniči in dekleta iz Marijine družbe, rad prav zaupno nekaj vprašal: Kakšne pogovore imate kaj med sabo? — Ptič se spozna po petju, tako tudi tebe razodeva tvoj jezik, koliko ljubiš Marijo! Pa ne, da bi se morda kadaj celo sramovali govoriti o Mariji, o lepih čednostih, ali da bi celo vlekli z družbenimi nasprotniki in Mariji takorekoč pjuvali v obraz? To bi bilo žalostno znamenje mrzlega in mrtvega srca. „Česar je polno srce, rado iz ust gré.“

2. Druga postava se je glasila, naj bodo pokorni predstojništvu. — Kakšna vojska bi pa bila to, kjer bi se vojaki puntali zoper svoje poveljnike? Imejte predstojništvo kot namestnike in namestnice Marijine, ker

predstojniki nočejo nič drugega kakor da bi udje zvesto spolnjevali pravila in tako služili Mariji in Bogu.

3. Ker je namen teh družb, pridobiti si čednost in pravo notranje krščanstvo, ter obenem napredovati v učenosti, naj udje opravijo ob sprejemu — če je treba — pri navadnem spovedniku dolgo spoved. — K spovedi naj pa hodijo vsak teden ob določenem času k istemu spovedniku, razven če jim voditelj drugače dovoli. — Sv. obhajilo naj sprejmo vsako prvo nedeljo v mesecu in o praznikih: Božič, novo leto, velikanoč, vnebohod, binkošti, sv. Rešnje Telo, brezmadežno spočetje, rostvo, oznanjenje, očiščevanje, vnebovzetje blažene Device Marije, na praznik sv. Janeza Krstnika, ssv. apostolov Petra in Pavla in na vse Svete. — Predstojništvo naj pristopa k mizi Gospodovi vsakih 14 dni. —

Tako je bilo nekdaj. Kaj bi rekli, ko bi se danes toliko tirjalo! No, pa bi bilo za nekatere res preveč, ker so predač od župne cerkve. Storite pa, ko ste to prebrali, tem rajše, kar vam velevajo pravila, in radi za kak praznik še kaj navrzite. Zlasti naj predstojništvo daje tako dober zgled, da bo moglo reči: Posnemavci naši bodite, kakor smo mi (me) Marijine!

A. J.

(Dalje prih)

Lep novoletni dar.

Nekaj let je že od tega, odkar se je zbrala mala družba, okoli deset oseb, na večer pred Novim letom v jedilnici rodbine Jezernikove.

Tu je bil najpreje gospod Jezernik sam, velik in močan mož, blagega obraza in zdrave barve, dasi so mu postajali lasje na sencih že sivi, poleg svoje soproge in dveh hčerk. Potem še dva ali trije prijatelji Jezernikove rodbine ter gospod Lavrin, mlad uradnik nekega denarnega zavoda. Tam pri peči je bil še neki slaboten starček s srebrnobelimi lasmi sedeč na udobnem naslonjaču, ki je, kakor se je zdelo na prvi pogled, pripadal tudi družini Jezernikovi.

Govorili so o novoletnih darilih.

Zdaj se oglasi gospod Jezernik in reče: „Najlepše novoletno darilo sem dobil in tudi dal jaz pred glavnim vhodom naše stolne cerkve. Kedar prestopim cerkveni prag, ko grem k sv. maši, se spomnim tega darila in mehko se mi stori pri srcu...“

Bilo je v jutru 1. januarja 1856. Ravno kar je odzvonilo k slovesni službi božji. Pred cerkvenimi vratmi tam ob zidu, sta se tresli od mraza dve postavi, neki starček in neki otrok, stari oče in njegov vnuk. Od hudega mraza so jima bili udje trdi, roke zardele, in zobje v ustih so šklepetali. Skoro dvajset ur že nista ne jedla, ne pila, toda upala si vendar

nista prositi mimoidočih za kak dar, in zato se tudi ni nihče zmenil zanja. Sneg je naletal ter ju že čisto pobelil.

Zdaj pride neki delavec iz cerkve in zapazi oba nesrečneža, starčka, ki je jokal ob zidu in otroka, ki se je k njemu stiskal in gledal žalostno predse.

Ta mož je imel sočutje do teh siromačkov; prime ju torej za roke ter popelje oba s seboj v svojo hišo, kjer se reveža pogrejeta in poživita.

Dva dni pozneje je umrl stari oče, ker je moral le preveliko hudega prestati v revščini. Otroka pa je obdržal nekaj tednov pri sebi usmiljeni Samarijan, nato ga pa pošlje v mesto k svojemu sorodniku, ki mu je bil pisal, da ga sprejme.

Iz tega otroka je postal razumen mož, ki si je umel pridobiti lepo premoženje. Štiriintrideset let pozneje se povrne iz mesta v svoj rojstni kraj, kjer se stalno naseli. Njegova prva skrb je bila, da bi poiskal pridnega in usmiljenega delavca. Hitel je na njegovo stanovanje, toda na svojo žalost je izvedel tam, da je delavec že pred petimi leti zapustil to stanovanje ter se podal — bogznakam, nihče ne ve več povedati kaj o njem. Bržčas so prišli nadenj vsled pomanjkanja dela slabi časi, morda leži kje bolan, ali je pa celo ugrabila smrt vrlega moža!

Prigodilo se je, da se je podal 1. januarja 1890 tisti otrok, ki je postal med tem že imovit mož, k slovesni službi božji; in naenkrat zagledajo njegove strmeče oči blizu vhoda v cerkev ubogega starega moža...

Tisto jutro je bilo sila mrzlo; celo ljubemu solnčku se je zdelo premraz, zakaj odel in skril se je za oblake, da ga še videti ni bilo.

Pri pogledu na ubogega moža se domisli ta na svojega starega očeta, ki je pred 34. leti na ta dan ondi prezebal, pričakujoč pomoči od ljudomilih, usmiljenih src. On se približa ubožčku ter mu podeli nekaj miloščine. A ko pogleda natančneje starčka v oči, mu srce zadrhteče... Kaj pa mu je?... Ali je mar spoznal ta veli in sestradani obraz siromakov?... Te poteze?... Da, če se enkrat spomini v srcu prirastejo, potem jih ne zabimo zlepa.

Res se ni zmotil. Trenotek pozneje je objel bogati mož ubožčka; zakaj spoznal je v njem onega usmiljenega Samarijana, onega dobrega delavca, ki se je pred leti njega in njegovega starega očeta usmilil. Kako je bil vesel, da je mogel zdaj povrniti pred 34. leti storjeno mu dobroto! Vzel je starega moža k sebi in zdaj se ljubita kakor oče in sin.

„Ali ni res tako, prijatelj moj?“ je rekel nato gospod Jezernik, hitel k sivolasemu starčku za pečjo ter mu podal obe roki.

„Glejte“, je nadaljeval gospod Jezernik, „to je oni delavec; otrok pa, katerega se je usmilil, sem jaz... Zdaj veste, kako sem jaz nekdanj pred cerkvenimi vratmi dobil in zopet dal najlepše novoletno darilo“.

Začnimo tudi mi novo leto z dobrodelnostjo! S tem si bomo naklonili in zagotovili božji blagoslov nad naše hiše.

Za naše fante.

Fantje, le korajžo!

„Čujte, čujte, tovariši moji! Ali ste že videli novega „Bogoljuba“? Poglejte ga no!“
„Ali je to „Bogoljub“?“

„Da, fantje, to je „Bogoljub“. To je „Bogoljub“ v novi obliki. Pa tudi drugače je vse na novo urejeno v njem. — Kaj pa, ali je za

nas fante tudi kaj posebnega notri? — I seveda da je, le pogledjte, tole je vse za nas. Saj stoji tu zgoraj črno na belem, da je to za fante.“¹⁾

„Hej fantje! sedaj pa le korajžo, sedaj je pa „Bogoljub“ dvakrat vreden, da si ga naročimo. Pa tako pripravno bode prihajal, vsak mesec enkrat.“

„Ja, zakaj pa vsak mesec samo enkrat; zakaj pa ne kakor do sedaj dvakrat na mesec? — Vidite, dragi tovariši, to pa zato, ker sedaj „Domoljub“ izhaja vsak teden, pa tudi druge okoliščine so tako nanesele, da je bolj pametno enkrat na mesec. Sedaj ga bomo vsaj lahko bolj natanko preštudirali.“

„Ali veljal bode pa sedaj ravno toliko, četudi bode samo enkrat na mesec prihajal?“

„I seveda, poglej ga no, koliko je pa tudi sedaj večji in lepši, kot je bil pa poprej; vreden je dve kroni, ne pa 80 krajcarjev. No, fantje ali si ga bomo naročili?“

„Jaz ga že bodem“. „Jaz tudi.“

„Meni pa tako zmirom denarja manjka, Janez mi ga bodeš pa ti katerikrat posodil,“ neni Stiskačev Jaka. — „O prav rad“, mu oni odgovarja.

„Glejte ga stiskača Stiskačevega, se že zopet izgovarja, da bi mu ne bilo treba malo poseči v žep,“ mu kličejo drugi fantje. Stiskačev se pa hiti opravičevati, koliko da ima drugih potreb.

Sedaj se pa oglasi Modrinov Janez, — to je tisti, ki jim je prvi pokazal „Bogoljuba“. „Pozor, fantje, vam bodem jaz povedal, kako je bilo oni dan z Veseljakovim Štefanom! Jaz sem mu priporočal, naj se naroči na „Bogoljuba“, pa mi je tudi rekel, da nima denarja, pa malo časa za branje. V nedeljo sem pa bil po opravičku v mestu, pa sva prišla s Štefanom skupaj, ki je bil tudi tam. Jaz sem se delal,

kot bi hotel kar domu iti. „Kaj pa, ali greš kar naravnost domu? Pojdi, se greva tu notri malo pogret,“ mi pravi Štefan, kažoč na gostilno. „No pa greva“, mu jaz pritrdim. „Hej en liter boljšega“! že kliče, ko komaj prestopi prag. Ko sva liter že skoraj izpraznila, mi pravi: „Kaj, en liter ga bodeva še, ali ne? Tu je tako prijetno, doma pa tako dolgčas.“ Meni se ga je za enkrat dosti zdelo, zato ga nalašč vprašam, ako ima dosti denarja in časa. „Več kot žaba perja“, se mi odreže. Jaz si pa mislim, sedajle je pa zopet ugoden čas, pa mu rečem: „Oni dan si pravil, kako imaš malo časa, denarja pa še manj“. — „Kaj je pa bilo potem“, vprašajo fantje. „Nič drugega, kot malo se je izgovarjal, potem, no potem se je pa vdal in rekel, da naj tudi za njega naročim „Bogoljuba“.“

Sedaj se pa spravijo vsi fantje nad Stiskačevega, in ga toliko časa obdelavajo, da jim obljudi, da se bode tudi on naročil na „Bogoljuba“.

Kaj pa vi fantje, ali ste se že naročili? Vremite mi, ne bode vam žal onih 80 krajcarjev. Saj to tudi nobena posebna reč; vsak teden še dva krajcarja ne pride. Vsako nedeljo bo treba eno smodko manj pokaditi, pa bomo še na dobičku. Le vremite mi, 80 krajcarjev se še skupaj stolče, če le hočemo; posebno za tako potrebno reč kot je „Bogoljub“. To je čudno, za kakšno nepotrebno reč imajo ljudje dosti denarja, za koristne reči pa ne.

Prav posebno dolžnost pa imamo mi fantje Marijinih družb „Bogoljuba“ podpirati in naročati; saj je glasilo „Marijinih družb“; pa tudi v pravilih se branje „Bogoljuba“ posebno priporoča. Zato naj vsak izmed nas skrbi po svoji moči, da bi bili vsi fantje Marijinih družb naročniki „Bogoljuba“. Pa tudi drugim ga priporočajmo! Ako je kakšen list priporočila vreden, ga je gotovo „Bogoljub“ v prvi vrsti. Torej fantje, korajžo v roke, pa na delo! Gor. fant.

¹⁾ Vrlji fantič, ki je to pisal, še ni vedel, da bo ravno eden njihove vrste, fant, naslikan na prednji strani, sicer bi bil svoje tovariše, katerim zna tako izvrstno prigovarjati, gotovo še posebno opozoril na tega njih tovariša, da si naroče „Bogoljuba“. Ur.

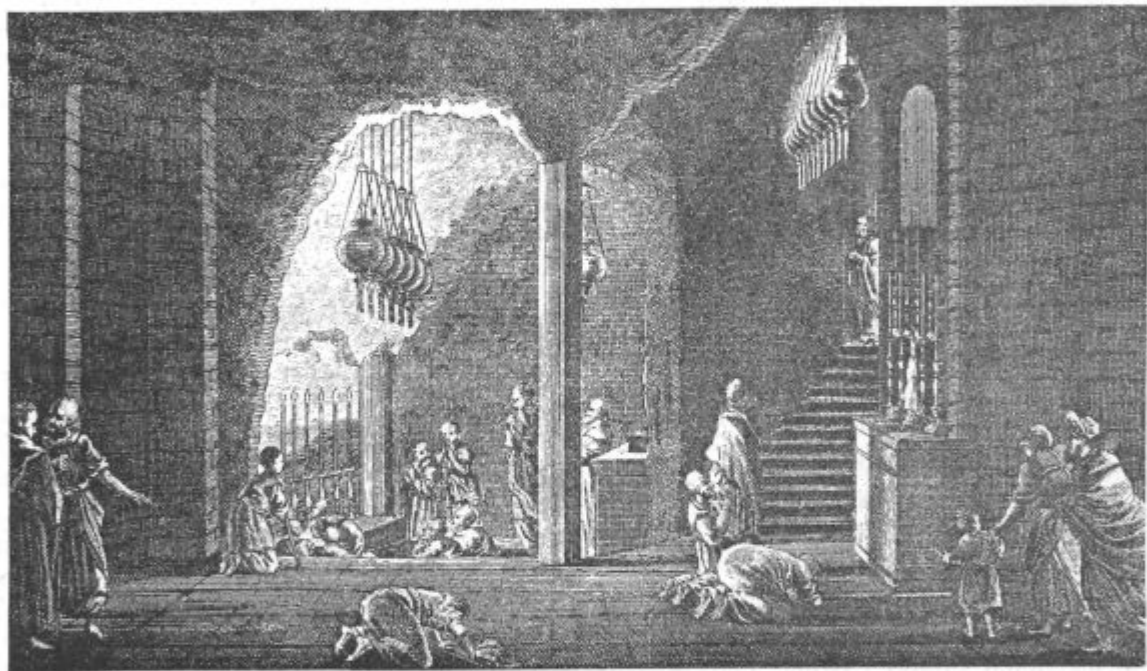
Božja in naša mati.

Voščilo.

Predragi Bogoljub! Srečno in veselo novo leto ti voščim k tvojemu novemu delovanju. Štejem si v čast, da ti smem tako voščiti, da ti s tem skažem svojo zvestobo in vdanost. Zakaj bi te pa tudi zapustil, saj si nam preteklo leto prinašal vedno lepega podučnega berila, včasih si nam pa tudi kako šaljivo povedal, posebno za naše fante, ter si s tem marsikatero srce v veselje pripravil. Rečem ti le, ako si s svojimi spisi le eno dušo rešil,

storil si s tem neskončno veliko. Bog dal, da bi tudi zanaprej tako bilo! Predragi Bogoljub! Ker si v št. 23. vprašal če so čebelice že izletele, t' moram v svojo največjo žalost odgovoriti, da mi je to delo bilo popolno nemogoče, ker so v moji okolici čebelice ves strd po rožicah že pobrale; zato se zastonj trudim, da bi ga še kaj pridobil in v tvoj panj zanesel. Voščim pa toliko večjo srečo vsem drugim „čebelicam“. *T. R. mladenič.*

Svetišče Jezusovega rojstva v Betlehemu.

Umrl v cvetu let . . .

Nekje na Gorenjskem je umrl pretekli advent mladenič, star 26 let, edini sin svojih staršev, samostojen gospodar krasnega posestva, lepe in visoke hiše, posestnik mnogih mnogih tisočakov. Poznal sem ga: bil je čeden in pripraven fant. Lahko rečem: V celem širnem okraju bi ne bilo srečnejšega, kakor on, — ko bi — nesrečnega žganja ne bilo! Ta strup ga je umoril in pri 26 ih letih položil v

črno jamo. Ker ni hotel uživati zemeljskih darov po pameti, bili so mu odvzeti in življenje samo. — Človek bi se zjokal, videč, koliko cvetja potepta, koliko rož polomi, koliko moči, življenja, upov, veselja, brez usmiljenja pokonča to nesrečno pijačevanje! . . .

Nauk: Fantje, varujte se pijače! Ne pokusite žganja!

Zakaj ima Jezus tako malo prijateljev?

Sv. Terezija, ta velika svetnica božja, je večkrat prav domače občevala s svojim nebeškim Ženinom, katerega je tako serafsko ljubila.

Kot prednica karmelitk je imela jako veliko opravila s popraviljanjem samostanov. Večkrat je morala v najhujši zimi potovati od enega samostana do drugega, kar ji ni prizadalo malo truda, zlasti ker je bila slabotnega telesa in skoro vedno bolna.

Na nekem takem potovanju je prišla, bil je ravno sveti večer, v samostan visoko v gorovju. Gosto je snežilo in svetnica se je že veselila, da se bode malo odpočila v tihem zavetju.

Ko stopi z voza, ji spodrsne in si zlomi nogo. To ji napravi veliko hudih bolečin. V

prisrčnih besedah potoži sv. Terezija to nesrečo svojemu nebeškemu Ženinu. Pri vratih se ji prikaže božji Zveličar v nebeški lepoti, jo potolaži in pravi:

„Glej Terezija, tako ravnaj s svojimi prijatelji!“

Nato mu odgovori svetnica: „Zato jih imaš tudi tako malo!“

Globoka misel je v teh kratkih besedah. Res je, da ima Kristus tako malo prijateljev za to, ker jim pošilja trpljenje. Kjer je Jezus — tam je križ. In bliže ko je duša Jezusu, bliže je križu. — Zato pogumno nosimo križ za Zveličarjem, da bomo prišteti med njegove prave prijatelje!

Mirjam.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

Predgovor.

Na novega leta dan 1905 je sveti oče Pij X. med drugimi slovesno za „blaženega“ proglasil častitljivega služabnika božjega, Janeza Vianeja, župnika v Aru (Ars) na Francoskem.

Ta mož je bil od sile priprost po svojem znanju in po svoji vnanjosti, pa je delal čuda, da je nad njimi strmela Evropa. Ime njegovo slovi po celi Cerkvi. Gotovo bo bravcem našim ljubo, če jim načrtamo kakor preprosto, tako zanimivo življenje tega takó ponižnega pa takó svetega moža.

Ako rabimo tukaj o Vianejju pridevek „svet“, ali pa imenujemo katerokoli dejanje iz njegovega življenja „čudež“, se mora to po cerkvenih določbah tako razumeti, da se zahteva za te reči samo človeška vrjetnost, dokler ne pride izrečna določitev svete Cerkve. Zakaj samo ona ima določevati, če je kakšno dejanje čudež ali razodetje božje, ali če zasluži kakšna oseba, da jo imenujemo „sveto“. O tem sklepa v kanonizacijski obravnavi, to je v obravnavi, v kateri se kdo razglasi za

svetnika. Po začasnem stanju te obravnave se imenuje kdo

1. „Služabnik božji“, če se ima preiskava o njegovem življenju šele začeti ali pa se je že začela;

2. „Častitljiv služabnik božji“, ako se dokaže, da je dosegel visoko stopinjo čednosti;

3. „Blaženi“, kedar ga papež vsled njegovih velikih čednosti in po njem storjenih čudežev razglasi za „blaženega“ in ga zaznamuje za vrednega, da se očitno časti kot priprošnjik. Če se kdo razglasi za blaženega, se dovoli to javno češčenje samo z nekaterimi omejitvami, tako n. pr. za eno samo škofijo.

4. „Svet“, če so se zgodili čudeži še potem, ko so ga že razglasili za blaženega, in je papež tudi izrekel, da se mora služabnik božji častiti po celi katoliški Cerkvi kot svetnik, ki kraljuje v nebeški slavi.

Posebno dragoceno je za nas, kar pravi ta sveti mož o Svetem Duhu in svetosti duhovske časti.

Že so se slišali večkrat važni glasovi, da je našemu času posebno primerno častiti Sve-

tega Duha. Vsa ljubezen, ki jo je izkazal neskončni Bog človeškemu rodu v tako veliki meri in jo še vedno izkazuje, je od Svetega Duha. Zato ni prav, da tako malo mislimo na našega ljubeznivega Očeta, Vladarja in Spopolnjevavca. Mnogo več milosti bi prejeli od delivca milosti, če bi ga goreče častili.

Tudi beseda o visokosti duhovske časti se mi zdi posebno primerna za naš čas. V mnogih škofijah se kaže pomanjkanje duhovnikov. Da ne postanejo te razmere še bolj nevarne, je treba misliti, kako se bi dalo temu odpomoči; krščansko ljudstvo mora velikost duhovske časti boljše spoznati, posebno pa še mora prositi sv. Duha, da zbudi poklic za duhovski stan v srcih prav mnogih pobožnih mladeničev.

1. Rojstvo in otroška leta.

„O kako lep je čist rod v svoji čednosti, v časti je pri Bogu in pri ljudeh.“

Modr. 4, 1.

Blizu francoskega mesta Lijona stoji mala vas Dardiji, ki šteje komaj 1300 duš. Na koncu vasice stoji ob desni strani ceste priprosta, toda prav prijazna hiša. V to hišo je zavil leta 1770. pobožen berač, sv. Benedikt Laber, ki ga je prištel sveti oče pred nekaj leti med svetnike. Usmiljenje in gostoljubnost, ki jo je užil on in še marsikdo drugi na tem prijaznem domu, je poplačal dobrotljivi Bog s tem, da je dal pobožnim staršem otroka, ki ga je obdaroval s posebnimi milostmi. Bogaboječa mati ga je že pred rojstvom darovala Zveličarju s tiho željo, da bi ga kdaj poklical Gospod Bog v duhovsko službo. Deček se je rodil osmega majnika l. 1786. in je dobil pri krstu ime Janez (Krstnik) Marija.¹⁾ Pobožna mati je najbolj skrbela za to, da bi vsadila v srce svojega sinčka vero in ljubezen do Boga. Še v poznejših letih se je Vianej rad spominjal te ljubeznive materinske skrbnosti. Ko so ga namreč nekega dne blagrovani, da ga je molitev že tako kmalu veselila, je odgovoril: „Za to se imam razen Bogu največ zahvaliti svoji materi; ona je bila tako pridna!“ „Glej“, mi je večkrat rekla, „Janezek moj, ko bi vi-

dela, da si ti Boga razžalil, bi me to bolj bolelo, kakor če bi to storil kakšen drug od mojih otrok.“ „Čednost“, je pristavil potem, „prehaja iz materinega srca v otrokovo; zakaj otrok rad stori, kar vidi pri drugih.“ Zapómnite si to dobro, krščanske matere!

Ko je bil star tri leta, mu je dala mati leseno podobo Matere božje. Otroku se je tako priljubila, da se je vselej potolažil, kedar je bil žalosten pa se je nanjo ozrl. Še ponoči se ni hotel od nje ločiti. Tako je po pravici mogel reči, ko so ga pozneje enkrat vprašali, koliko časa je že Mater božjo ljubil: „Ljubil sem jo prej, kakor sem jo poznal.“

Kmalu potem je dobil v dar rožni venec, pa sestra mu ga je bila nevoščljiva in ga je hotela sama za se imeti. „To je bila zame ena izmed prvih nadlog“, je dejal pozneje. „Vprašal sem mater za svet, pa mi je rekla, da naj se ločim od njega iz ljubezni do Boga. Stori sem tako, pa me je stalo mnogo joka.“

Ko je bil star štiri leta, ga je nekega dne naenkrat zmanjkalo. Iskali so ga vedno bolj v skrbeh, nazadnje so ga pa našli v nekem kotu v hlevu, kjer je goreče molil. „Pa, otrok moj“, je zaklicala mati, „kaj si nam storil toliko skrbi?“ Deček jo objame ter reče: „Mati odpustite mi, saj vam nisem hotel delati skrbi. Nikoli več ne bom tega storil.“

Neki sosed, ki pobožnosti ni imel preveč rad, je dejal enkrat Vianejevemu očetu: „Meni se zdi, da me ima tvoj mali za hudobca; če me vidi, dela kar križ za križem.“ Ko so ga zaradi tega prijeli, je rekel v svoji otroški priprostosti: „Saj sploh nisem vedel, da me vidi sosed; pa sveti križ se vendar mora napraviti, ko se začne ali pa neha molitev.“

Molitev mu je postala že v mladosti tako potrebna, da je bila njegovo najljubše opravilo. Še kot starček se je z veseljem spominjal na svoja mlada leta, ko se je mogel med delom tako v miru z Bogom pogovarjati. „O ko bi imel še zdaj toliko časa, ko duše vodim, kakor takrat, ko sem delal na očetovi njivi, kako bi bil srečen!“ je vzdihnil potem. „Opoldne je bil po kosilu počitek; šel sem leč kakor drugi in sem se delal, kakor

¹⁾ Dečkom se da večkrat ime Marija, da se postavi s tem pod varstvo Matere božje.

da spim, v resnici sem pa prav goreče molil. Oh kako lep čas je bil to!"

„Kako bi bil srečen“, je rekel drugikrat, „če bi ne imel drugih skrbi, kakor za svojega osla in svoje tri ovce! Ubogi, sivi osliček; dobrih trideset let je bil star, ko smo ga izgubili! Tiste čase sem mogel prav iz srca moliti. Bil sem kakor voda, ki ve samo za svoj izliv, in glava mi ni bila tako polna, kakor zdaj.“

Čeprav ni mogel vselej zunanje moliti, je bilo njegovo srce vedno polno pobožnih misli. Ako je delal n. pr. na polju, je dejal pogosto sam pri sebi: „Tudi svojo dušo moraš obdelovati in jo očistiti od plevela ter jo pripraviti za dobro seme, ki ga seje Bog.“

Svoja dela je opravljal tako natančno, da je rekla njegova sestra Marjeta: „Naša mati je bila tako prepričana o njegovi ubogljivosti, da ni vedela nič boljšega storiti, če smo jo težko ubogali, kakor tisto reč Janezu naročiti.“ „Lejte ga“, je rekla potem, „kaj se ta tudi pritožuje, ali se morda ustavlja in mrmra? Vidite, kako je uren!“ Ta zgled otroške pokornosti je potem tudi druge silil k posnemanju.

Največ lepote mu je dajal blišč njegove čistosti in nedolžnosti. Te dve čednosti je tako zvesto ohranil, da je pozneje ob

neki priložnosti lahko rekel: „Šele v spovednici sem izvedel, kaj je slabo, prej tega nisem poznal.“

Po taki mladosti je mogla priti samo blagoslovljena starost. Častitljivi mož je sam nekaj rekel: „Čiste duše je naš Odrešenik vedno odlikoval. Glejte, sveti Janez, njegov ljubljani učenec, je počival na njegovih prsih. Sveta Katarina je bila zelo čista: tudi ona je hodila dostikrat po raj. Ko je umrla, so vzdignili angeli njeno truplo in je pokopali na sinajski gori, tam, kjer je prejel Mojzes zapovedi vere. S tem čudežem je Bog pokazal, da mu je čista duša tako prijetna, da so celo truplo, ki je bilo deležno čistosti, pokopali angeli. Z ljubeznijo gleda Bog na čisto dušo ter ji da vse, česar ga prosi. Kako naj bi se tudi ustavljal taki duši, ki živi samo zanj, po njem in v njem? Ona išče njega, in Bog se ji pokaže; ona ga kliče, in Bog pride; ona je ž njim takorekoč sama ena oseba. Čista duša premore vse pri ljubeznivem Srcu Zveličarjevem.“

„Čista duša je pri svojem Bogu, kakor otrok pri materi. Otrok jo objemlje in poljublja, in ona mu to vrača.“

Te besede je mogel govoriti iz lastne skušnje.

(Dalje prih.)

Res je —

Res je, da vsega primanjkuje,
kedar se gre za dobro stvar,
mošnjiček suh in volja slaba,
če Bog zahteva majhen dar;
za božjo čast je dan prekratek,
preslabo zdravje, slaba pot,
vsi drugi pridejo na vrsto —
in on, ki čaka, je Gospod.

Res je, da vsega je zadosti,
kedar se gre za slabo stvar,
mošnjiček hitro se napolni,
če satan stavi si oltar;
vse mu pomaga, vse se trudi,
vse dela tudi pozno v noč,
nihče ne vpraša, kaj bo z zdravjem,
za greh je čas in pot in moč.

Res je, da treba bo oditi,
kedar ugasne zimski dan,
plačila vsi bodo čakali,
čakali bodo, pa — zaman.
Komur si delal, ta naj plača!
Pa s čem bo plačal kralj sveta?
Plačilo večno bo le tistim,
ki delali so za Boga.

S. E.

Slovenci in misijoni.

Ali ju vidite, častita moža, dva izmed najslavnejših Slovencev, ki sta slavo slovenskega imena raznesla daleč po svetu, Friderik Baraga in Ignacij Knoblehar, — prvaka slovenskih misijonarjev!

Zakaj smo postavili njiju častiti podobi na čelo temu misijonskemu oddelku?

Bomo kar naravnost povedali. Zato da bi njun zgled vnel v nas večje zanimanje za misijone in večjo gorečnost za misijonsko delo.

Ali je to potrebno? Prav gotovo! — Kako to?

Mi Slovenci sedaj precej skrbimo in delamo za to, da bi edino pravo vero naših očetov ohranili, da bi jo še poživili, pa da bi po veri tudi živeli; živeli lepo, krščansko, bogoljubno življenje. — Dočim pa skrbimo za to, ne smemo pozabiti, da je na svetu na stotine milijonov ljudi, ki prave vere nimajo, in pravega, dobrega, neskončno ljubéznivega Boga prav nič ne poznajo, ampak tavajo v temi in smrtni senci zmot in nevere.

Kdor je na suhem, mora pomagati temu, ki je v vodi, da se iz nje izkoplje, če si ta sam ne more. Takó imajo tudi krščanski narodi dolžnost, delati na to, da srečo prave vere, katero uživajo sami, dosežejo tudi oni narodi, ki te sreče še niso deležni.

Mi Slovenci pa zdaj za misijone kaj malo storimo. Imelismo pač že slavne in zaslužne

misijonarje, med katerimi sta ravno Baraga in Knoblehar prvaka. Tudi druga imena: Pirc, Lavtizar, Čebulj itd. so sloveča. Več naših bratov počiva v vroči zemlji afriški na ozemlju srednje-afriškega misijona, drugi zopet na mrzlih poljanah severne Amerike. Vredno bi bilo, sestaviti zgodovinsko sliko slovenskih misijonarjev in njih delovanja.

Ta gorečnost za misijone, ki je pa nekaj časa trajala med nami, je skoro popolnoma ugasnila. Zdaj nimamo v Afriki in Avstraliji nobenega svojih rojakov. V Azijo na Kitajsko sta odšla zadnja leta dva frančiškanska patra: P. Letus (Veselko) Kovač in naš znanec iz pisem, priobčenih v „Bogoljubu“, P. Baptista Turk. V Ameriki je morda še par slovenskih duhovnikov ali redovnikov — P. Simon Lampè — drugih ne morem imenoma naštetih, če jih je še kaj, — ki delajo res pri spreobračanju nevernikov. (Želimo pa, da se nam naznanijo, ako jih je kaj, da jih bomo poznali.) To so vsi slovenski misijonarji. — Vrhtega spravimo skupaj vsako leto par stotin denarja za misijone, — in to je vse naše misijonsko delo.

Največ so za misijone storili do zadnjega časa Francozi. Žrtvovali so na ljudeh kakor na denarju več kakor vsi drugi katoličani skupaj. Ali znano vam je, kaj je ravno zadnje tedne vmes prišlo. Na Francozkem se je država ločila od Cerkve, jej odpovedala vsako pomoč, — da ne naštevamo drugih nasilnosti

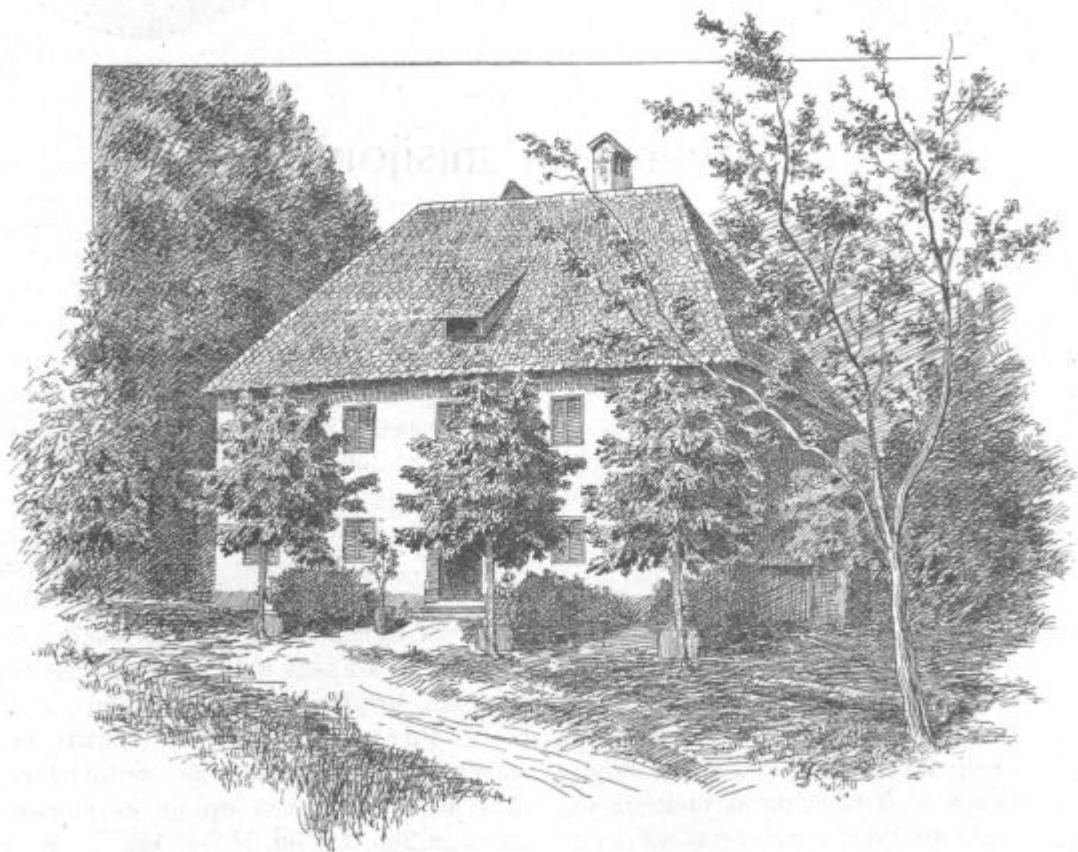
in krivic, ki jih ji je prizadela. Francozi bodo odslej imeli dosti opraviti, da sebi ohranijo vero, cerkve in duhovnike. Francoski vir za misijone, kakor tudi za sv. očeta, za katerega so istotako darovali več kakor vsi drugi, ta vir bo usahnil.

Če nočemo, da bi misijonsko delo skoro popolnoma zastalo, treba bo, da drugi narodi stopijo na mesto Francozov. In res so se zadnja desetletja Nemci močno vneli za

misijone. Dočim so bili prej skoro sami Francozi misijonarji, beremo zadnje čase že veliko nemških imen. O tem bom v kratkem še kaj več povedal.

Ali bi ne bilo prav, da bi se tudi Slovenci malo bolj vneli za to imenitno apostolsko delo?

Seveda se koj sliši dosti ugovorov, ko se v misel vzamejo misijoni. „Mi smo revni“, „malo nas je“, „imamo doma dosti

Rojstveni gradič Baragov v Mali vasi pri Dobrniču na Dolenjskem.

potreb“. — Nikakor ne trdimo, da ni vse to res, pa vendar hočemo prav nakratko docela zavrniti te ugovore.

Res je, bogati nismo kakor Francozi. Ne zahtevamo pa za misijone samo denarja; marveč za misijone potrebujemo: 1. molitve, 2. misijonarjev, 3. seveda tudi denarja. Denarja res nimamo nič preveč; toda nekaj se pa že še dobi, če se pametno porabi. Dokler bodo Slovenci imeli toliko denarja, da

bodo napravljali bale in maškarade, pri katerih toaleta samo za en večer stane več tisočev (!), kateri se izmečejo velikokrat nemškimi obrtnikom, nemškimi trgovcem in nemškimi fabrikantom, in dokler bomo izdajali vsako leto stotisoče za pijačo, kateri gredó tudi pogostoma v žepe nemških kapitalistov in za katere si kupimo samó revščino, nemir, nezadovoljnost, bolezen in prezgodnjo smrt, — toliko časa se bo tudi za misijone še vedno

nekaj dobilo, in toliko časa naj tudi liberalci lepo molče in ne godejo s starim Judežem stare pesmi: „Čemu ta potrata!“

„Malo nas je.“ Res je. Zato pa tudi ni treba, da bi dali toliko misijonarjev kakor Francozi in Nemci. Dokler bo pa naša mala domovina imela toliko preveč (?) ljudi, da jih lahko odstopi Ameriki 100.000 in Nemcem kakih 30.000, ne bo tolike zgube za domovino, če jih odpošljemo tudi v misijone kakih 20, 30 ali 50. Če se Slovenci podajajo, raztresajo in zgublajo na vse strani sveta s trebuhom za kruhom, naj bi se jih nekoliko vsaj tudi v misijone zgubilo! Saj misijonarji niso brez kruha, četudi ne žive v izobilju. — Omenimo naj, da po misijonih ne potrebujejo samo duhovnov, ampak tudi pridne in pobožne neduhovnike, zlasti če znajo kako rokodelstvo ali kaj drugega, in pa redovnice. Mi pa nimamo ne duhovnikov, in še manj lajkov in redovnic po misijonih.

„Imamo doma dosti potreb.“ Tudi res. Pa zaradi tega, če bomo za misijone nekaj malega storili, ne bomo doma prav nič škode čutili. Nasprotno bodo pa misijonski uspehi in misijonska poročila naših misijonarjev kaj ugodno in blagodejno vplivala na domovino. Ali ni delovanje Baragovo in drugih naših misijonarjev tudi domovini veliko koristilo! — Pri nas je zdaj živahno versko življenje. Ali ni naravno, da sad našega verskega prepričanja in življenja tudi vnanji svet malo občuti? — Mi se veliko ponašamo s katoliškim imenom. Prav! Tedaj bodimo res katoliškega duha: ne samo naš ozki dom nam bodi pred očmi, razširimo svoje obzorje, pogledjmo okolu

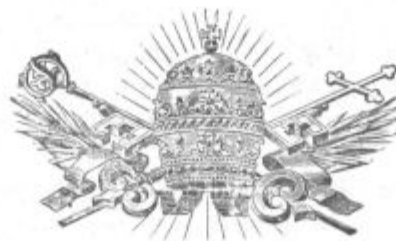
po širokem svetu, da vidimo, koliko je tudi tam potreb, velikih in silnih! . . .

Po tem kratkem utemeljevanju boste, dragi bravci, gotovo uvideli, da smo Slovenci za misijone zadnje čase res malo storili; da je misel na misijone, odkar so Knoblehar, Baraga in nazadnje še Pirc legli v grob, med nami skoro zaspala. — Zato želi „Bogoljub“ za to važno zadevo malo več zanimanja vzbuditi, in bo v ta namen vedno prinašal kratka misijonska poročila, katera se je prostovoljno zavezal sestavljati č. g. Matevž Sušnik, kaplan na Vrhniki. Dobrodošla nam bodo tudi kratka izvirna poročila naših misijonarjev.

Še eno misel! — Ko sem iskal tehle podob Baraga in Knobleharja, da bi jih dal za „Bogoljuba“ prerisati, je prišel pogovor tudi na to, po čemer se je že večkrat želja izrekla, namreč: da bi našega Baraga proglasili za blaženega ali celo za svetnika! — Slovenci nimamo nobenega svojega svetnika. Če pa človek življenje Baragovo bere, mora reči: to je bil svetnik! Treba torej samó, da cerkev njegovo življenje preišče, ga za takega spozna in proglasi, kar je seveda s troški in težavami združeno. Tudi ta misel ne sme zaspati med nami! In tudi to misel bo „Bogoljub“ povzel, gojil, pospeševal in skrbel, da ne pozabimo nanjo, — dokler se nam ne uresniči!

Zveličani ¹⁾ Baraga, Knoblehar in drugi umrli naši misijonarji, prosite za nas in za uboge nevernike!

¹⁾ V navadnem pomenu.

Volitve na Francoskem. Velika važnost volitev.

(Molitveni namen za mesec januar.)

Pobožni ljudje časih ne znajo ceniti pomena volitev. Mislijo si, da je to le zgolj posvetna stvar, ki nima z vero in vestjo veliko opraviti.

Koliko je na volitvah ležeče, kaže nam Francoska. Ker se katoličani niso dosti brigali za volitve, so prišli v državni zbor večinoma najhujši sovražniki Cerkve. Ti so zadnje tedne preteklega leta skovali postavo o ločitvi Cerkve od države. Že prej so vse redovnike razgnali in pregnali iz dežele, zdaj so odtegnili vso plačo škofom, duhovnikom, semeniščem in drugim cerkvenim zavodom. In ne le to! Prepovedane so vse procesije, vsaka očitna molitev in vsako očitno versko znamenje, vsaki križ ob cesti, vsaka sveta podoba itd. Vsa cerkvena poslopja si prilastuje država ter jih samo posodi katoličanom, dokler se ji zljubi (!) Krščanski nauk se v šoli ne sme učiti; noben duhovnik ne sme šolskega praga prestopiti. In še več takih ljubeznivosti. Razume se, da sv. očetu dela Francija najhujše skrbi in težave.

To leto bodo nove volitve na Francoskem. Zato sv. oče želé, da se moli po vsej Cerkvi za srečen izid. Kajti Francoska je vendar važen del katoliškega sveta, ima vendar velike zasluge za sv. Cerkev ter nosi ime „prvo-rojena hči katol. Cerkve“.

Upanja ni, da bi se naenkrat na bolje obrnilo, toda če se bo molilo in delalo, je gotovo, da bodo prišli zopet lepši dnevi nad zdaj nesrečno deželo.

Kedar so pa pri nas volitve, tedaj pa, kdor imaš pravico, pojdi volit, in ne le volit, tudi agitirat, da so izvoljeni le krščanski možje, ki bodo varovali in branili pravice sv. Cerkve. Zakaj tudi pri nas bi radi sovražniki Cerkve ravno to izpeljali, kar na Francoskem. Skomine imajo velike, posnemati Francoze. Že poskušajo; toda čutijo se še premalo močne, ker se jim vendar precej ustavljam. Stojmo torej krepko na straži, da nas ne pozobljejo, kakor bi radi!

Molimo tedaj za nesrečno Francijo!

Razgled po Cerkvi.

A) Po svetu.

V sikstinski kapeli v Vatikanu je bilo 21. decembra posvečenih več škofov, med njimi tudi ogrski škof Prohaczka za Stolnibeligrad in grof Zichy za Pečuh. Papež je sv. opravilo sam izvršil. Prisotnih je bilo pet kardinalov in pet ogrskih škofov.

Dunaj. V mnogih dunajskih cerkvah bodo imeli v prihodnjem postnem času sv. misijone lazaristi, jezuiti, dominikanci, redemptoristi in karmeliti.

Napad na kardinala. Ko je prišel kardinal Casanas iz cerkve v Barceloni, skočil je proti njemu anarhist J. Comae, da bi ga zabodel. Zavrtni sunek je preprečil njegov redovni spremljevalec, ki je udaril hudodelca po obrazu. Po-

licija je napadalca prijela, a se je zastrupil in umrl.

Novo cerkev v Skadru v Albaniji (na Turškem) so posvetili. Delali so jo pol stoletja. Veliki oltar za to cerkev, ki nima para v celi Albaniji, je daroval naš cesar.

Rusija. Znano je, da je ruski car svojčas izdal „ukaz“, ki dovoljuje katoličanom prosto veroizpoved. V gubernijah Minsk, Lublin in Sjedlec se je radi tega povrnilo v naročje katoličke cerkve 335.000 grških unijatov, ki so bili poprej prisiljeni živeti v razkolu.

Novi norveški kralj danski princ Hakon je zelo naklonjen katoliški cerkvi. Naznanil je svoj nastop tudi sv. očetu. Katoliške redovnice, ki delujejo po bolnišnicah na Norveškem, so močno priljubljene.

Princezinja Batenberška, nevesta španjskega kralja, je v Rimu prestopila v katoliško cerkev.

Krona Matere božje. Mnogokje zlasti na Italijanskem spravijo na varno vso cerkveno zlatnino in srebrnino, sploh, kar je premakljivega v cerkvi zaradi zvitih tatov. Prav iz tega vzroka je sklenil sv. oče, da zavaruje dragoceno krono Matere božje, ki so jo verniki celega sveta podarili za proslavo 50 letnice, odkar je bil proglašen verski nauk o brezmadežnem spočetju Device Marije. Tudi ta krona, ki je na glavi Marijinega kipa v cerkvi sv. Petra in je stala 150.000 lir, bi utegnila izginiti v roke bogoskruncev — tatov, zato jo namerava sv. oče prenesti v vatikansko zakladnico in nadomestiti z enako, a ne dragoceno krono iz navadne kovine.

V Rimu se je v cerkvi sv. Agate te dni razpočila bomba med službo božjo. Šipe so se razletele, stene so razpokale. Med množico je bila zmešnjava, vendar ni nihče težko ranjen.

Kaj se vse drznejo! V katoliški Avstriji si lahko brezverec, nihilist, pročodrimovec ali kar hočeš, tako sodijo nekateri ljudje, ki so celo državni poslanci; — le katoliškega prepričanja bi ne smel človek po njihovi sodbi pokazati. O priliki katoliškega shoda na Dunaju je naš prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand kot vesten katoličan sporočil pozdrav zborovalcem. V poslanski zbornici so se takoj repenčili nekateri „zagovorniki“ krščanstva ter nujno vpraševali ministrskega predsednika, kaj hoče ukreniti, ker se je prestolonaslednik tako „pregrešil“. Predsednik jim je zaprl usta, češ, naj se ne vti-kajo v privatne zadeve prestolonaslednikove.

Protectorat (varstvo), ki ga je doslej imela francoska država nad katoličani v orijentu, bo prešel, kakor kaže v italijanske roke. Vsakdo mora odobravati, da država, ki doma krivično ruši vez med cerkvijo in državo, tudi na zunaj izgubi veljavo in vpliv. Prvi so se odpovedali francoskemu protectoratu redovniki — minoriti. Isto so storili pretekli mesec dominikanci v Smirni in Carigradu.

Usoda samostanskih posestev na Francoskem. Odkar „svobodoljubna“ francoska država preganja redove, so se dogodile že čudne reči. Pred kratkim so na javni dražbi prodali lastnino od države pregnanih redovnic v okraju Drôme.

Nepremičnina, poslopja, zemljišča idr. je bilo oblastveno cenjeno na 207.000 frankov. Povečem vse je prišlo v židovske roke, ki so plačali borih 20.000 frankov. Na posestvu je bilo vknjiženega dolga 10.000 frankov, zavarovalnina je znašala 8000 frankov, — torej je ostala od kupnine „velikanska“ vsota 1000 frankov. — Vprašal bi kdo, zakaj pa ne kupujejo katoličani, zakaj vse prepuste za tako majhno ceno pohlepnim židom? — Zato, ker je po cerkvenem pravu izobčen, kdor kupuje vkradeno cerkveno lastnino.

Avstrijo hočejo razkristjaniti. Kolike važnosti so državnozbornske volitve, od katerih je odvisen krščanski značaj Avstrije, nam dokazujejo marsikateri žalostni pojavi preteklega leta. V državni zbornici se je osnoval, kakor znano, odbor nemških liberalcev in socialnih demokratov, ki hočejo razkristjaniti zakonsko zvezo. Ta odbor deluje z vso silo ter pošilja agitatorične oklice na vse strani, da bi tako pripravili tla za tozadevno proticerkveno postavo v zbornici. Prav tako se bije ljut boj proti krščanskemu značaju naših šol in proti verskemu vplivu na vzgojo naše mladine. Sovražniki krščanske, verske šole so v takozvanem društvu „Svobodna šola“. To društvo je nevarno, ker je razvilo obsežno agitacijo in so se pridružila še razna učiteljska društva. Kakšen duh veje tudi po naših krajih, pokazal je žalosten slučaj v Trstu. Tu so se imele urediti nabožne vaje za šolsko mladino. Takoj so stopili na noge nekateri učitelji ter na shodih ugovarjali; da, celo zaničevali so najsv. opravila, kakor sv. mašo. Izražali so želje, naj se vpelje brezverska šola. Tržaški škof je vsled tega izdal vernikom svoje škofije božični list ter pozivlja v njem katoliške starše, naj se upro liberalnemu brezverstvu in naj skrbe, da se bo mladina vzgajala v versko-nravnem duhu. Vsem katoličanom pa velja z ozirom na zgoraj omenjene razmere v naši državi: Na stražo!

„Nada“ prihodnosti. Ko so 28. novembra p. l. tisoči socialistov z velikim vriščem nastopili za volilno preosnovo, korakalo je med njimi tudi več stotin mladičev, ki so imeli na svojih zastavi napis: „Kadeti (t. j. vojaški novinci) socialne demokracije“. Mi pravimo pa: Zastava zoper zastavo, sovražnik zoper sovražnika! Vun z Marijinimi, vun z izobraževalnimi družbami! Vun s „kadeti“ krščanstva!

B) Po domovini.

Novoletno voščilo. Pred novim letom se je, kakor običajno, poklonila ljubljanska duhovščina presvetlemu knezoškofu, da mu izrazi svoja voščila in vdanost. Stolni prošt mil. g. dr. Kulavic je omenjal med drugim, da je preteklo leto poleg veselih dogodkov, kakor n. pr. otvoritev zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu, — padla v kupo življenja tudi marsikatera grenka kaplja. Premilostni knezoškof je v odgovoru povdarjal, da mu je v tolažbo dobro, verno ljudstvo ljubljanske škofije. V dokaz zato je omenjal n. pr. celodnevno pobožnost sv. Rešnjega Telesa, ki se je vrstila po župnijah vse dni celega leta in ki so se jo verniki povsod udeleževali z neko posebno vnemo in vztrajnostjo. Nadalje je presvetli vladika zatrjeval, da mu je v oporo in veselje vneta duhovščina, ki se trudi, da izpolnjuje ne le stanovske dolžnosti, ampak se trudi tudi, da izobražuje ljudstvo, da pomaga narodu v časnih zadevah. Pohvalil je osobito hvalevredno, potrebno in koristno delovanje duhovščine na književnem in časniškem polju.

Duhovniške izpremembe: Na Štajerskem. Župnijski upravitelj v Sevnici je postal č. g. V. Lovrenčič, kapelan v Rajhenburgu; župnijo Videm je dobil č. g. Fr. Črnenšek; misijonar g. J. Pediček pride k sv. Jožefu pri Mariboru; č. gosp. J. Kostanjevec je postal župnik v Kolobju; kot provizor v Soboti je nastavljen g. F. Adlasnik.

Na Goriškem. Č. g. K. Oblak je imenovan za kurata na Gorjanskem; č. gosp. Fr. Lavrenčič pride kot kaplan v Komen; č. g. I. Mazinec je nastavljen v Devinu; č. g. F. Setničar je imenovan za kancelista kn. šk. ordinarijata v Gorici; č. g. prefekt I. Taboj pa za kaplana na Placuti v Gorici.

Na Koroškem. Č. g. dr. Arnejc je postal upravitelj v župniji Vobre; č. g. J. Rozman pride za prefekta v Celovec; v župnijo Gorečja ves pride č. g. K. Wohland.

Na Kranjskem. Upokojen je č. g. Janez Skvarča, župnik v Budanjah. — Umeščena so bila č. gg. Jožef Žagar na župnijo Peče, Anton Oblak na župnijo Št. Lorenc, Anton Hribar na župnijo Šent Gothard, Avgust Schauer na kočevski Koprivnik. — Preme-

ščeni so č. gg. Anton Žnidaršič iz Škocjana v Smlednik, Janez Debevec iz Kranja v Budanje za administratorja, Jan. Barle iz Trziča v Kranj, I. Vovko iz Starega trga v Trzič, Lovrenc Lah iz Žirov na Goro pri Idriji, Jak. Razboršek s sv. Jošta začasno v Žiri. — Umrla sta č. gg. Fr. Avguštin, župnik na Kopanju in Janez Oblak, častni kanonik in dekan v pokoju v Kamniku. Poslednji je bil rojen l. 1833 in posvečen leta 1856, torej bi bil imel letos zlato mašo doživeti. Pokopali so ga slovesno na sv. treh kraljev dan popoldne.

Novi grobovi. V uršulinskem samostanu v Škofji Loki je umrla 30. dec. č. M. Roza Hudovernik iz znane rodovine v Radolici. V Sevnici je umrl na sv. Štefana praznik ondotni župnik Marko Črnko. Pogreba se je udeležilo 34 duhovnikov.

Na novem pokopališču pri sv. Križu v Ljubljani bodo jeli pokopavati s I. majnikom.

Zgled vernega in vzornega katoličana je bil upokojeni c. kr. major Karel Kump, ki je umrl v Ljubljani. Ta odlični gospod je bil zlasti zadnjih 9 let, odkar je stopil v pokoj, vsaki dan parkrat pri sveti maši ter je tudi popoldne cele ure preklečal pred Najsvetejšim v pobožni molitvi. Čast takemu vojaku!

V Framu pri Mariboru je lani prestopila k protestantom šivilja M. Bračko. Upala je dobiti podporo, a se je varala. Nemirna vest ji ni dala pokoja. 28. dec. je bila zopet sprejeta v katoliško cerkev.

Na plesu zaboden je bil na praznik sv. Stefana v Stražišču pri Kranju neki mladenič. To dela nesrečna pijača in nepotrebni ples. Pa pravijo, da so odveč Marijine družbe za mladeniče, pa se norčujejo iz družbe treznosti in še bolj iz društva „Abstinent“!

Domobranci v Ljubljani so imeli še o božičnih praznikih vežbanje. Vojaki morajo pri takih razmerah pač izgubiti ves verski čut, pa tudi ljubezen in spoštovanje do predstojnikov.

Božičnica. V ljubljanskem Marijanišču so gojenci priredili dvakrat prav ljubko božičnico. Mladi junaki so pokazali veliko spretnost pri igranju na tamburice, pri pevskih točkah in pri predstavi „Mir ljudem na zemlji“. Med odličnimi gosti je bil tudi knezoškof dr. Jeglič in deželni predsednik Schwarz s soprogo.

Božič so po svoje praznovali štirje ljubljanski hribolazci na Triglavu. Lepo je, da so na sv. večer prižgali božično drevesce v zasneženi koči, — nelepo pa, da na tako velik praznik, kakor je sv. dan, niso bili pri sv. maši, ki nanjo le preveč pozabijo naši plezalci po hribih. V smrtni nevarnosti — brez sv. maše!

Pretresljiva smrt. Nepričakovano je umrla prav na mejniku starega in novega leta lastnica hotela „Lloyd“ g. J. Počivavnik. V družbi gostov je vesela pričakovala novega leta, ki ga je govornik že pozdravljajal. Pogasili so luči. Pokojnica je imela udarjati ob reni in naznanjati 12. uro, — a udarila je smrt nanjo. Bila je mrtva, ko je zasvetila zopet luč. „Smrt pobira“, tudi sredi šumečega veselja, „ne izbira“.

* * *

Iz **Metlike**, 4. novembra je umrla Mar. hči 25letna Ana Vivoda, 7. je bil pogreb. Spremile smo je v obilnem številu družbenke s krasnim vencem in svečami. Družbene pevke so zapele žalostninko rajni v slovo v cerkvi in na grobu. Rajna je bila ponižna in ubogljiva, izpolnjevala je pridno pravila Marijine družbe. V treh letih, odkar je ustanovljena naša dekliška družba, nam je neizprosna smrt ugrabila že 5 tovarišic. Naj jim sveti večna luč!

Iz **Srednje vasi pri Bohinju**. Na dan svetega Martina smo spremile k večnemu počitku 18letno dekle, zvesto Marijino hčer, Ano Porenta. Bila je ves čas z gled nedolžnosti in v vsem res pridna hči Marijina. V svoji enoletni mučni bolezni je prejela večkrat sv. Zakramente in pogosto klicala na pomoč Marijo, dobro mater. Proti koncu življenja je klicala: O Marija, vzemi že k sebi, svojega otroka! Pogreb je bil slovesen: Večina vse družbenke in fantje z zastavo smo jo spremile na pokopališče. Družbene pevke so ji zapele pred hišo, v cerkvi in na pokopališču. Blagor hčeri Marijini, ki Marijo res ljubi; kako srečno umrje!

Vače. Dne 30. novembra m. l. smo imeli 12urno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Bil je nepriljubljen dan, ker je bil semenj. Pa kljub temu se je pobožnost tako izvrstno obnesla, da hočemo i zanprej obdržati ta dan in ta red. Vseskozi se je glasno molilo bodisi sv. rožni venec bodisi iz „Večne molitve.“ Najbolj se je odlikovala Marijina družba.

Iz **Čateža pri Zaplazu**. Dve leti je preteklo na praznik Marijinega rojstva, kar je bila pri nas kanonično ustanovljena dekliška Marijina družba. In ker ni bilo še nič slišati v „Bogoljubu“ od nje, hočem jaz poglavitne reči opisati: Naša družba šteje približno 80 udov, 5 se jih je omožilo, 2 pa sta umrli. Prva 3oletna Ivana Miklič, 27. sušca, druga Ana Pevc, 1. novembra. Spremile smo ji k večnemu počitku vse njene sestre. Tudi drugega ljudstva je bilo veliko, in marsikdo je rekel: Res, Marijina družba je nekaj lepega! Vsako nedeljo in vsak praznik molimo molitveno uro pred sv. Rešnjim Telesom. Vsak mesec imamo shod. Iz tega se razvidi, da imamo dobrega dušnega vodnika.

Sv. Lenart nad Škofjo Loko, 12. nov. je bil vesel dan za našo faro. Dopoldne smo počastili cerkvenega patrona sv. Lenarta, popoldne pa je sprejel po jedernatem govoru g. dr. Krek 25 mladeničev in 27 deklet v novoustanovljeno Marijino družbo. Deklet je bilo 25 že prej drugje zapisanih, tako da jih je sedaj skupaj 52. Pač lepo število vrlih mladeničev in vnetih deklet za našo majhno faro, ki se niso sramovale svetinje Marijine! Slovesnosti so se udeležile tudi sosedne družbe iz Selc in Železnikov, za kar se jim izreka družbena zahvala. Marija, zaščitnica Marijinih družb, utrdi vse družabnike v sv. stanovitnosti!

Vrhpolje na Vipavskem. V torek, dne 12. decembra, je po dolgem bolehanju mirno v Gospodu zaspal Franc Lozej v starosti 65 let. Gospod je poklical svojega zvestega hlapca po zasluženem plačilo, katero upamo, ga je tudi gotovo čakalo, ker je bil v resnici vzor pravega katoliškega kristjana. Bil je ud tretjega reda svetega Frančiška, v bratovščini presv. Rešnjega Telesa in v več drugih pobožnih družbah, katere je vse prav natanko izpolnjeval. Dokler je mogel bil je vsaki dan pri sv. maši. Vse ga je spoštovalo zaradi njegove pobožnosti. Bil je dober prijatelj dobrih knjig in časnikov, zato je bil tudi zvest naročnik „Bogoljuba“, „Domoljuba“, „Cvetja“ in drugih dobrih časnikov. Pokopali so ga v četrtek 14. decembra. Naj mu bo v toliko ljubem „Bogoljubu“ postavljen skromen spomenik! Sveti naj mu večna luč!

Iz Trsta. V prvem cvetju mladosti je zapustila to solzno dolino dne 27. okt. Mira Vovk. Iz malega števila pevskega zbora ženske Marijine

družbe v Trstu je vzela nemila smrt svojo žrtev. Deklica, akoravno še mlada, komaj v 15. letu, bila je že pridna pevka. Rada je prepevala Mariji v čast. Upamo da prepeva zdaj tam v nebeškem zboru slavo Mariji.

Devica Marija v Puščavi. Milostipoln in veselja dan je bil 9. in 10. december za našo župnijo. Imeli smo namreč celodnevno čiščenje sv. Rešnj, Telesa. Vspored je bil sledeč: V soboto dne 9. je bila prva slovesna sv. maša s pridigo, druga ob pol 10. zopet s pridigo. Popoldan ob 2 uri je bil sv. križev pot in litanije M. Božje. Zvečer ob pol šestih se je molil rožni venec in potem litanije Srca Jezusovega. Nato se je postavilo sv. Rešnje Telo v tabrnakelj — Drugi dan v nedeljo se je vršilo po ravno tem vspredu. Pobožnost se je zaključila s sv. rožnim vencem, z litanijami sv. Imena Jezusovega, z zahvalno pesmijo in sv. blagoslovom. Ganljivo je bilo, da je toliko vernikov pristopilo k sv. obhajilu. Posebno so v velikem številu pristopili mladeniči Alojzijeve družbe in dekleta Marijine družbe. Čast vsem! Zlasti je krasno nastopila častno stražo Marijina družba deklet, ki so neprenehoma molile in lepo prepevale v čast Najsvetejšemu. Ljudstvo se je v obilnem številu udeleževalo čiščenja. Da smo opravljali to pobožnost tako svečano bodi iskrena zahvala našemu preč g. župniku za njihov toliki trud, ki so ga imeli, posebno v spovednici, kakor tudi na prižnici. Bog nam obrani vrlega, blagega in za čast božjo vnetega gospoda. Milo trijančenje v nedeljo je naša srca klicalo in budilo k slovesnemu praznovanju. Naj bo vse na večjo čast božjo! Naj bo čiščenje in hvaljen vsaki čas v sv. Rešnjem Telesu Jezus naš!

Iz Dobropolja. Naši Marijini družbi obstoja že od 27. aprila 1902. Mladeničev je bilo prvič sprejetih blizu 50 in število teh se ne poveča, ker ko nekoliko odrastejo, pa se podajo v daljne kraje; samo to leto jih je odšlo 10 v Ameriko. Na glavni družbeni praznik jih je bilo 5 nanovo sprejetih, eden pa je izključen. Mladeničem bi se želelo malo več poguma, da bi se otresli tiste boječnosti pred ljudmi. Mladeniči so med letom tudi imeli eno šaljivo igro: „Kmet Herod“. Pripomogla jim je tudi dekliška Marijina družba z lepovhranim petjem narodnih pesmi in deklamacijo; vsi so prav dobro izvršili svoje vloge. — Deklet je bilo prvič sprejetih 225, in

število teh se je povečalo za 108; od teh se jih je poročilo 43, nekaj jih je pa odšlo v Ameriko, 4 pa so izključene; to leto so pa 2 umrle. Prva je umrla maja mesca Rozalija Klinc iz Kompolj, stara 20 let, druga pa avgusta mesca Frančiška Mesojedec iz Lagovice, stara 25 let. Bile sta šivilji in bolehale sta nekaj mescev. Bile sta prav pridne Marijine hčerke; večkrat previdene s svetimi zakramenti za umirajoče, umrle sta vdane v sv. voljo božjo. Tako sedaj šteje dekliška Marijina družba 257 udov. — Dan vednega čiščenja smo imeli pri nas že aprila mesca; kljub obilnemu delu smo imeli ta dan kot eden največjih praznikov; bil je prevesel dan; molilo se je celi dan glasno. Imeli smo letos tudi porcijunkulske odpustke. Bodí najlepša hvala našemu vrlemu gosp. župniku, ki so nam vse tako lepo preskrbeli. Na dan vseh Svetnikov je na našem pokopališču letos prvič odmevalo petje žalostnih pesmi, katere so pele dekleta iz Marijine družbe. Posebno lepo so pa v naši fari povzdignili cerkveno petje čast. gosp. kaplan. Kaj lepo je bilo pa na glavni družbeni praznik zjutraj skupno sv. obhajilo in krasen govor, popoldne so nam zopet napravili pretresljiv govor, potem je bil sprejem, vso slovesnost pa je povzdignilo lepo petje.

Iz Kranja. Tudi pri nas imamo Marijino družbo za dekleta. Šteje nekaj nad sto udov. Glavni družbeni praznik je Rožnoveška Mati božja. In drugi praznik je sv. Kancijanila (31. majnika). Družbeni shod imamo vsaki mesec, pri katerih imajo g. prednik krasne govore. Skupno sv. obhajilo imamo vsak drugi mesec, in urno molitev pred Najsvetejšim vsako prvo nedeljo v mescu. Ustanovljeno imamo tudi knjižnico in „Čebelico.“ Veliko lepega in veselega smo doživeli v tem, oziroma preteklem letu. Kakor povsod, proslavili smo tudi pri nas lansko leto praznik Brezmadežnega spočetja prav slovesno. Tri dni pred praznikom smo imeli zvečer ob petih pridigo in litanije. Na praznik smo imele Marijine družabnice zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne shod in zvečer igro „Lurška pastirica“, katera se je potem še dvakrat ponavljala. Udeležba je bila mnogoštevilna. — Na cvetno nedeljo smo pa imeli celodnevno čiščenje Najsvetejšega in potem zopet na praznik sv. Kancijana, Kancijanile in tovarišev, ki so naši cerkveni patroni. Ker je sv. Kancijanila druga družbena patrona, smo v nedeljo za

tem imeli zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne shod, pri katerem je bilo na novo v družbo sprejetih 8 deklet. — Posebno nestrpno smo pričakovali praznik Vnebovzvetja Marijinega, ko nam je imela biti blagoslovljena krasna družbena zastava. To opravilo so izvršili milostljivi gospod generalni vikar Janez Flis V svojem duhovitem govoru so nam narisali pomen in namen družbene zastave. Vzpodbujali so nas, da naj se srčno vojskujemo pod zastavo Marijino zoper vse sovražnike. — K zastavi so nam z velikim darom pripomogli naš predobri prednik, preč. g. Vojteh Hybašek, kar naj jim Bog stotero povrne! — Zato Vam kličem ljube hčere Marijine! Srčno se vojskujmo pod zastavo Marijino zoper številne sovražnike naše, da bodemo srečno zmagali, ker brez vojske ni zmage. Brez zmage ni kronel!

Iz Šent Janža. Preteklo je že 5 let, kar obstoji naša Marijina družba. Doživeli smo mnogo duhovnega veselja, a tudi žalost nam ni prizanašala, kajti nebeški vrtnar je vtrgal že 7 cvetic iz našega vrta, upamo da za nebeški raj. V tem letu: Mar. Petelinc, stara 18 let in Mar. Plazar, stara 25 let Ta nepozabna sestra je bila slepa od 8. leta. Imela je hudo bolezen, kože; zaradi teh je osiepela Toda vsled tega je Boga še bolj hvalila in častila, ker je spoznala, kaj je svet. Ona ni videla po telesu, ampak tem bolj po duši. Svoje bolečine in svoje trpljenje je vse za Boga obrnila Svoje prijateljice je modro učila in ni se jim dala zameriti. Bila je lep zgled celi fari. Kakor dekleta, tako so jo tudi drugi močno ljubili. Akoravno oddaljena 1 uro od cerkve, je ni oviralo nobeno slabo vreme, da bi se ne bila udeležila vsako nedeljo službe božje, pa tudi večkrat ob delavnikih. Prejemela je prav pogostoma svete zakramente. Bila je tudi en čas cerkvena pevka. Znala je tudi prav lepo citrati; kdor jo je enkrat slišal peti oziroma citrati, ta jo je večkrat želel slišati Znala je tudi pisati in brati. To vse se je naučila v šoli v Lincu, kamor so jo dali starši v šolo za slepe. Bila je vedno bolj rahlega zdravja. Zadnji čas se je nekoliko prehladila, ter je jetiko dobila; zaradi te je veliko trpela. Kakor prej, tako je tudi ob smrtni uri lepo učila sestrice. Sklicala jih je skupaj, ter jim je jako ganljivo govorila „da naj ohranijo lepo in čisto življenje, da ni za na zadnjo uro nikdar preveč preskrbljeno“ Njene prošnje in njeni opomini so

vse do solz ganili. Potem je prejela pobožno sv. zakramente za umirajoče, ter je mirno v Gospodu zaspala. Preselila se je k svojemu nebeškemu ženinu Jezusu, katerega je v boleznih tolikokrat klicala, da naj pride ponjo in jo pelje v nebeško veselje, kjer smemo upati, da se že veseli pri svoji materi Mariji. Spodobno smo je spremili k zadnjemu počitku Zapele so tudi sestrice v cerkvi eno žalostinko in pri grobu v zadnji pozdrav nepozabni sestri. — Ena zelo pridna družabnica je šla v samostan, 13 jih je stopilo v zakon. Bog in Marija naj nas vse podpira, da bi mogla vsaka svoje dolžnosti natanko izpolnjevati!

Svibno. Dolgo se že nismo nič oglasili; hvaliti se nismo veliko mogli, grajati se pa nismo marali. Le z veseljem in zanimanjem smo pa prebiralali lepa tvoja poročila iz raznih kraev dragi „Bogoljub“. Kakor si že poročal, je tudi pri nas bilo vsajenih leta 1904. 39 cvetk na prekrasni nebeški vrt Marijine družbe. Hvala Bogu in Mariji! V preteku pol drugega leta naraslo je število do šestdeset. Le tako naprej! Letos na binškošni pondeljek smo imele obletnico ustanovljenja Marijine družbe. Zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldan krasen govor o pomenu Marijine družbe. In potem smo se na novo posvetile Mariji. — 21. sept. smo imeli celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Zares prazničen je bil ta dan za vso župnijo. V obilnem številu so se ljudje udeležili češčenja in sv. zaktamentov Molilo se je glasno vsako uro, večinoma iz „Večne molitve“. Vmes med urami smo večkrat s petjem častili Najsvetejše. Zvečer ob četrtna 6. imeli smo pete litanije Srca Jezusovega in potem zahvalno pesem.

Šmartno pod Šmartno goro. Imamo novega dušnega pastirja. Prijazni in ljubeznivi so z vsemi. Lepo uče zlasti nas Marijine hčere in svari pred vsem slabim. Bog jih mnogo let pri nas ohrani! — 20. novembra smo imeli celodnevno češčenje Najsvetejšega. Zares vesel dan je bil to za nas. Ljudje so se češčenja udeleževali cel dan v obilnem številu.

Iz Dobrave pri Kropi. Slovesno so peli naši zvonovi tri dni: 31. decembra, 1. in 2. januarja. Pa tudi doslej še nismo tako lepo končali leta in tudi nobenega še ne tako slovesno pričeli! Imeli smo omenjene tri dni duhovne vaje, katere sta vodila priznana izvrstna govornika: P. superior Avrelj in P. Klement z Brezjij. Da

je bila taka pobožnost potrebna, je pričala vedno natlačeno polna cerkev pri vseh govorih, ki so res globoko segali v srce, saj so s prav neznatnimi izjemami prejeli vsi sv. zakramente. — Pobožnost se je zaključila 2. januarja, ko je pri nas celi dan izpostavljeno Najsvetejše. Ob 10. uri je bila slovesna maša z asistenco, pri kateri so domači pevci kaj lepo peli po cerkvenih določbah. Popoldne ob 4. uri je bil sklepni govor, pete litanije Jezusovega Srca in zahvalna pesem, pri kateri je bilo navzočih sedem duhovnikov, med njimi ljubeznivi, po vsem slovenskem svetu znani P. Angelik, mojster skladatelj, ki se ni mogel načuditi navdušenju, ki je vladalo. Prav je imel mož, ki je rekel ob sklepu: Mnogo črnila se bo še porabilo, predno se bo odtrgalo ljudstvo od cerkve in duhovščine. Hvala prisrčna blagima gospodoma z Brezij za ves trud in naporno delo!

Sv. Križ na Murskem polju. Naša mladeniška Marijina družba vrlo napreduje. V letu 1905 je pristopilo 9 mladeničev; poučni shod ima redno vsak mesec enkrat, imela je tudi dvakrat skupno sv. obhajilo. Udeležila se je tudi shoda Marijinih družb pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah ob tristoletnici prve Marijine družbe na Slovenskem in podučnega zborovanja v Mariboru. Na praznik Marijinega Brezmadežnega Spočetja sta imeli obe družbi skupno sv. obhajilo. Mladenci in dekleta, ne sramujte se Marije in njene družbe, da se tudi ona enkrat vas ne bo v — večnosti. Sterimo tisti nesrečni strah pred ljudmi, ki zamori toliko dobrega, in delajmo vse na večjo čast božjo in Marijino!

Fram. No, no, kaj pa je to, Fram? Nikar se ne ustrašite gospod urednik tega imena. Vem, da ne poznate Frama, a skozi Fram ste se že vozili večkrat, kakor beremo iz Vaših potnih spominov. Tam po Slov. goricah ste hodili in se vozili, sevé, kakor bi tam prijetnejše bilo, kakor pri nas v Framu, v katerem pravi dopisnik v zadnjem Listeku „Slov. Gosp.“, da je idiličen Fram. No in hvalite se, da ste bili pri sv. Benediktu! Ha! Prej sem bil tam kot Vi, g. urednik; veste bil sem pri sv. Benediktu že v onem stoletju in ne nekaj ur kot Vi, ampak skoro pet let. Toda, kje sem sedaj, skoro sem mislil, da sem pri svetem Benediktu, pa ne. V Framu sem sedaj, veste v tistem Framu, katerega ste Vi, gospod urednik

tako modro na svojem potovanju lani prezrli, češ, v to gnezdo pa že ne grem. Le počasi prijatelj, Fram je pri Mariboru in za Mariborom najbolj imeniten kraj. Pustimo vse druge imenitosti in omenimo največjo imenitnost namreč, dekliško in mladeniško Marijino družbo. Mladeniško? da, da! Nič ne kimajte z glavo. Mladeniško družbo imamo od lani 8. decembra. No, koliko pa Vas je, me boste vprašali g. urednik? Toliko že, da se nas Vi lahko bojite! Veste, na praznik brezmadežnega spočetja nas je tantov vstopilo 40 in na Štefanovo pa 15, to je skupaj 55 fantov iz 2300 duš broječe fare. Kaj ne, pozobati nas ne morete zlahka Vi kranjski fantje, pa nas tudi ne boste, nas bo še kmalu več! Deklet pa je, kakor slišim povedati 130, malo več kot nas, a veste gospod urednik, mi fantje pa smo tem bolj zanesljivi. Toda to vse še Vas ne bo tako zanimalo, a najbolj Vas bo gotovo razveselilo, če Vam sporočim, da bo od novega leta sem romalo v Fram namesto enega kar dva s et iztisov Vašega vrlega „Bogoljuba“. No, gospod urednik, zdaj si boste pa menda že upali tudi nas enkrat obiskati, sicer bomo Benedičarjem nevoščljivi. Če boste prišli, si bomo še več „Bogoljubov“ naročili. Dotlej pa zdravi ostanite in srečno novo leto Vam in Vašim želi. (Tudi v Framu naj bo novo leto veselo; pa zdravi, dok se ne vidimo! Ur).

Iz Metlike. 5. decembra 1905 smo imeli češčenje sv. Rešnjega Telesa, katerega se je ljudstvo jako v obilnem številu udeležilo. Bilo je res lepo. Ta dan k Spočetju Marijinemu se je pričela slovesna tridnevnicca in duhovne vaje za dekliško Marijino družbo. Vsak dan sta bili po dve pridigi, zjutraj po sv. maši in popoldan pred večerjnicami. Na Brezmadežno Spočetje je bil slovesen shod s skupnim sv. obhajilom. Popoldan je bilo pri sv. Roku kakor v nebesih! „Da bi bile enkrat vse tako zbrane v nebesih pred Jagnjetom, kakor klečite pred Vašim Bogom v presv. Hostiji sedaj tu“, dejali so nam po petih litanjih naš voditelj. Sprejetih je bilo znova 17 deklet — a tudi izključene tri. Naj bi jih Marija ne zavrgla! — Na Božakovem smo imeli v božičnih dneh tudi češčenje sv. Rešnjega Telesa in dekleta so popevale še v pozno noč v cerkvi pred tabernakeljem. Tudi drugi ljudje so prihajali vsak večer, dokler je bilo sv. Rešnje Telo shranjeno, in molili. Tudi v Vidošičih in posebno v Dra-

šičih so se zbirali ljudje o božičnih praznikih okrog svojega Jezuščka in ga molili v sveti noči. Tako je prav! — Umrla je iz deklinške družbe Ana Vivoda iz Krmačine. Tovarišice so ji pripravile kaj lep pogreb. Vso dolgo pot eno uro in pol so ji popevale ali pa so glasno molile. Po končanem pogrebem petju se je reklo samo: Tako umira Marijina hči! O da bi nobena ne delala Mariji sramote v življenju — potem je lahko umreti!

Vurberg Sprejmi naš cenjeni „Bogoljub“ nekaj besed o naši Marijini deklinški družbi, katero so nam ustanovili, naš velečastiti gospod župnik Alojzij Zokelj, dne 8. decembra 1904. Nekaj približno čez sto deklet nas je slovesno obljubilo pravila družbe zvesto izpolnjevati, in smo se tako posvetile naši nebeški Materi. Nekaj jih je pozneje pristopilo, pa upamo, da še jih več za družbo pridobimo; ene par je hitro pozabilo, kar so obljubile ljubi Materi, ker nekatera dekleta moti prevzetna obleka, nesrečno znanje in pogubni ples, in so zavoljo nerednega življenja in družbe izbrisane. Ob večjih Marijinih praznikih imamo skupno sveto obhajilo, reden mesečni nauk in zborovanje, tudi k spovedi vsak mesec večinoma marljivo prihajamo. Najlepši praznik za nas je Marija brezmadeža spočeta, na katerega se pripravljamo z devetdnevnic. Tudi sovražnikov ne manjka, zbadajo in pikajo nas kakor ose in sršeni sladki sad, in to od strani odpadnic in tudi drugi se dobé taki, katerim je družba na poti. Toda to nas ne moti; me hočemo hoditi srčno po nastopljeni poti!

Iz Ambrusa. 8. decembra je bil zopet vesel dan za nas. Ta dan namreč je bilo na novo sprejetih 26 deklet v Marijino družbo. Za božični praznik smo se pripravljali pa z devetdnevnic na ta način, da smo imeli v farni cerkvi vsaki večer sv. rožni venec in pete litanije. Z nekimi posebnim veseljem smo se udeleževali stari in mladi te lepe pobožnosti, ki se je opravljala letos že tretje leto.

Iz Semiča. Od 5.—8. decembra so se vršile v naši fari duhovne vaje za obe Marijini družbi: mladeniško in deklinško. Vodila sta jih preč. gg. jezuita P. Kunstelj in P. Žužek. Govori so bili jako primerni našim razmeram in ginljivi. Uspehi so bili kar očitni. Spoved so opravili tudi možje. In marsikak vnemarnej se je zopet vrnil na pravo pot. Da bi tudi vstrajal na njej! Mnog mlačen

Marijin otrok se je znova navdušil za sveto in pošteno stvar. Da bi tudi ostali vsi zvesti svojim trdnim sklepom! Slovesen shod na praznik Brezmadežnega Spočetja in sprejem novih udov je bil sijajen. Naj bi tudi drugi fantje in dekleta spoznali veliko korist Marijine družbe ter se ji pridružili vsi in vse, kar jih je še poštenih! — Blagim gospodom misijonarjem ohraniti naši družbi trajen hvaležen spomin, a Bog jim obilo poplačaj njihov trud in ljubezen do naše mladine!

Iz Žabnice. Dne 8. decembra na praznik Brezmadežnega Spočetja M. D. kot na glavni praznik tukajšnje deklinške Marijine družbe so pristopile Mar. hčere zjutraj med sv. mašo skupno k svetemu obhajilu, po popoldanski službi božji so imele pa slovesen shod. Pri tej priliki je bilo tudi v družbo sprejetih na novo 9 članic, ki so prišle k tej ginljivi slovesnosti praznično opravljene, kot k prvemu sv. obhajilu. Tako je tudi prav zaradi nekake podobnosti med obema slovesnostima; kajti dočim so se pri prvem sv. obhajilu prvokrat najtesneje združile z Jezusom, so pri slovesnosti sprejema v Mar. družbo sklenile najožjo zvezo z Marijo, deviškó Materjo Jezusovo. Slovesnost sama se je vršila točno po določenem redu in povzdigovalo jo je petje Mar. zbora. Zaključili smo jo z zahv. pesmijo. Zdaj ima tudi vas Spod. Bitnje svoje zastopnice v Marijini družbi, kar pohvalno omenjamo. Iz škofjeloške Mar. družbe ste prestopile v domačo 2 članici, tako da šteje zdaj naša družba skupno 38 članic, ki so naročene odslej na 7 iztisiv „Bogoljuba“. Pri volitvi v predstojništvo so bile za dobo enega leta izvoljene vse dosedanje zastopnice, na novo pa še Ivana Pokoren iz Žabnice. — Rožnivenške pobožnosti, ki smo jo pričeli 24. novembra in jo pred svetim dnevom končamo, se ljudje dovolj pridlo udeležujejo, zlasti v osmimi praznika Brezmadežnega Spočetja, ko smo jo imeli pred izposlavljenim Najsvetejšim, je bila udeležba prav povoljna. Tako kljub vsem zaprekam le napredujemo v versko-nravnem življenju.

Iz Zapog. V nedeljo, 10. decembra smo imeli opravilo našega farnega patrona, sv. Miklavža. Ta dan smo imeli dopoldne dvojno službo božjo, popoldne pa slovesen sprejem v Mar. družbo. Vsi kandidatje so se pripravljali na sprejem eno celo leto, nekateri pa še dalj. Potem ko so bili o dolžnostih do družbe za-

dostno podučeni, bili so pozvani, da naj oni kateri nimajo resne volje, dolžnosti natančno izpolnjevati odstopijo zdaj, preden so sprejeti. Odstopila sta dva fanta. Sprejetih je bilo 8 fantov in 9 deklet. Sprejem se je izvršil z vso slovesnostjo, ki je v Zapogah mogoča. Iz okrašenega župnišča je šel sprevod v cerkev, koder je imel primeren nagovor vodiški kaplan, č. gospod A. Širaj, v družbo pa je sprejemal profesor na škofovih zavodih, č. g. dr. Ivan Knific, mežnarjev gospod od bližnje smledniške podružnice, iz Hraš. Za pomoč je bil še repenjski duhovnik č. g. Fr. Koželj. — Po cerkveni slovesnosti je bilo v župnišču ustanovni shod izobrazevalnega društva. — Na praznik Brezmadežnega spočetja je bila v bližnjih Vodicah vizitacija Marijine družbe in sprejetih 15 udov.

Vsi preostali dopisi pridejo na vrsto prihodnjč.

Dobre nove knjige.

Pozdravni govor na prvem shodu lavantinskih katehetov v sinodalni cerkvi sv. Alojzija v Mariboru, dne 14. septembra 1905. imel in priobčil dr. Mihael Napotnik, knezoškof lavantinski v Mariboru 1906. — Zopet en krasen govor lavantinskega nadpastirja, poln lepih misli in zlatih resnic, lep spomin častitim gospodom na imenovani shod.

Trije blaženi mučenci v Košicah l. 1618. Spisal duhovnik družbe Jezusove. — Mala knjižica, ki popisuje življenje treh blaženih na Ogerskem mučenih mož. Na koncu sta dve molitvi k trem blažencem. Knjižica prav zasluži, da se razširi, kupi in prebere. Ker je cena nizka, bo to tem lažje mogoče. Dobiva se pri Ničmanu v Ljubljani.

Naše slike.

Dar nebeški je zapisano pod prvo današnjo sliko v našem listu. To je pač najboljši in najdragocenejši dar, ki so ga nam poslala nebesa — Bog, ljubi Ješček sam. „Otroček nam je rojen in sinček nam je dan.“ O polnoči na sveti večer so ga prinesli angelci z nebes.

O, naj bi prinesel angelj ta nebeški dar v vsako krščansko hišo in v vsako človeško srce! Kjer je Jezus, tam je ljubezen, tam mir, tam zadovoljnost, tam potrpežljivost, tam vse dobro. V taki hiši in v takem srcu prepevajo angeli še vedno kakor nekdanj na betlehemske poljanah: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!

Darovi:

Za najpotrebnejše misijone. — Usmiljena srca na Vrhnikih 54 K. — Za odkup dečka in deklice — iz Mengša 45 K. — Za Petrov novčič Neža Male iz Zabic 5 K. — Za gobovce na Madag. — Neža Male 5 K. — Za Detinstvo iz Mengša 4 K. — Za Klaverjevo družbo 2 K.

Zahvale:

Za od Boga prejete dobrote se zahvaljuje: J. K. iz Cateža, M. A. iz Šentjurja, A. B., L. G. iz Z., J. K. iz Škofje Loke, A. A. od Sv. Križa pri Litiji, J. L. iz Ljubljane, M. P. iz ?, Nekdo iz Ljubljane, Neka Marijina hči iz Kamnika, M. P. iz Gradca, M. T. od sv. Križa pri Litiji, J. Z. iz Konjic, F. Z. iz Dobrunja pri Višnji gori.

(Op. Odslej se bodo zahvale objavljale le v tej kratki obliki. Modrost in previdnost zahtevata tako. Celotno ime se na željo lahko zapiše, a kaj družega ne.)

Popravek.

V zadnjo številko l. l. se je zopet vrnilo — brez krivde urednikove — več debelih napak. Namesto „Pemica“ beri: „Pesnica“. „Pred Šentibljem in Spiefeldom“: „Med Šentiljem in Spiefeldom“.

Drobtine.

Kdaj se zgodi največ zločinov? Nekdo je na podlagi policijskih naznanil, ki jih je dobil v mestu L., sestavil takole vrsto:

V nedeljo 254, v ponedeljek 126, v torek 69, v sredo 62, v četrtek 62, v petek 48, v soboto 103.

Nedelja, ki je Gospodov dan se, kakor razvidno, najbolj onečesčuje. Nedelja je žal, mar-

sikomu delavnik satana. Seveda je teh zločinov kriva v prvi vrsti pijača.

Strast. Kako nesrečna strast je grda skopost, nam spričuje žena-„beračica“, ki se je nedavno zadušila pri nekem požaru v Parizu. Znana je bila po vsem mestu kot sirota. A po smrti so dobili pri njej za 72.000 kron papirnatega denarja in 1609 dolarjev v zlatu.

Upravništvu „Bogoljuba“

v Ljubljani.

Pri nas smo imeli prvi dve leti le nekaj malo istisov „Bogoljuba“, ne vem koliko jih je še bilo. Lani jih je bilo 60. Letos jih imamo dosedaj 100. Pošljite jih 110; nekaj jih bomo še oddali.

Morda bi bilo dobro, tole pisemce natisnili v listu samem. Utegne služiti komu v spodbudo. Ce bodo drugod tako delali kakor pri nas, ga boste še več razposlali med svet, kakor doslej. Ce se dela, se pa naredi! — Na podobice „čebelicam“ ne pozabiti! Pa lepe morajo biti! Zdravi!

V M 8. januarja 1906.

Š.

Op. uredništva: *Pa ste res pridni! Podobe boste dobili; tudi lepe bodo. Zdravi tudi Vi in Vaše „čebelice“!*

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe je ravnokar izšlo v novi šesti izdaji. Ker obsega tudi nejpotebnejše mašne in druge molitve, služilo bo to vodilo prav dobro kot molitvenik za moške. Stane v platnu vezan z rudečo obrezo 60 v., po pošti 10 v več.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usaju, zlati obrezi K 2. in v najbolj lepi vezavi K 3.—, po pošti 20 vin. več.

Vse te knjige dobiš pri **vseh knjigotržcih**, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzic

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda **Andr. Cebaškeka** izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. **„Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb“**, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. **„Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu“**. (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.

Novo zelo lepo nebo (baldahin)

se dobi naprodaj po pri-
meroma zelo nizki ceni.

Kje?

Pové uredništvo „Bogoljuba“.

Podpisana uljudno naznanja preč duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah 1719 B 17

Postrožba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**